

Arrest

nr. 241 678 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. DE TROYER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient een verzoek om internationale bescherming in op 3 oktober 2017.

1.2. Op 28 januari 2019 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 20 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Libanon. U bent geboren op 27 november 1992 in het Palestijnse vluchtelingenkamp Burj al Shamali nabij Tyr. U bent van religie een soennitische moslim. U bent ingeschreven bij UNWRA en u bent geregistreerd als Palestijnse vluchteling bij de Libanese autoriteiten. U woonde vanaf uw geboorte tot kort voor uw vertrek uit Libanon in uw ouderlijke woning te Burj al Shamali. U ging tot het derde middelbaar naar school waarna u omwille van financiële redenen uw studies moest stopzetten. Daarna volgde u een beroepsopleiding in automechanica aan het Siblin-instituut. U maakte deze opleiding niet af waarna u aan de slag ging bij uw buurman als loodgieter. In de daaropvolgende periode volgde u nog verschillende opleidingen aan de instelling ‘Aqfal al Soumoud’, onder andere sanitair werk, elektriciens, etc. U werkte van 2009 tot 2012 verschillende uren per dag samen met uw buurman als loodgieter, terwijl u eveneens een opleiding ‘sanitair’ volgde. Vervolgens werkte u tot 2014 samen met een vriend als elektricien waarna u weer aan de slag ging als loodgieter. Dit deed u tot kort voor uw vertrek uit Libanon.

Uw broer J. kende eind 2012 problemen met het Comité van de Verzetsssteun (Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin) omwille van zijn weigering om maandelijks belastingen te betalen aan de organisatie voor zijn zaak. Na verscheidene weigeringen werd zijn meubelenzaak in brand gestoken. Begin 2013 verliet uw broer Libanon en trok hij naar Afrika. Daarna werd uw familie nog verscheidene malen lastiggevallen en onder druk gezet om te betalen. Uw familie weigerde dit echter te doen.

Uw eigen problemen begonnen bij de aanvang van 2017. Toen kreeg u het gevoel dat u in de gaten werd gehouden. In mei 2017 ontving u een uitnodiging van het Comité van de Verzetsssteun (Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin) voor de viering van de internationale al-Quds dag. U ging hier niet op in. Twee à drie weken later ontving u een oproepingsbrief via de veiligheidskrachten van het kamp met daarin de melding dat u aanwezig moest zijn op een vergadering in verband met de internationale al-Quds dag. U weigerde opnieuw hierop in te gaan. Drie à vier weken later werd u opgebeld door iemand van het dorp Burj al Shamali – buiten het vluchtelingenkamp Burj al Shamali – voor een dringend onderhoud. U ging naar de afgesproken plaats en werd daar in een hinderlaag gelokt. U werd tegengehouden, geblinddoekt en meegenomen naar een onbekende plaats. Daar werd u gedurende drie dagen vastgehouden. In die periode werd u ondervraagd, mishandeld alsook onder druk gezet om zich aan te sluiten bij de Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin. Uiteindelijk stemde u onder fysieke dwang in om u aan te sluiten bij de organisatie. Vervolgens werd u vrijgelaten en kon u terugkeren naar uw ouderlijke woning. Omwille van uw slechte gezondheidstoestand werd u naar het ziekenhuis van de Halve Rode Maan gebracht alwaar u werd verzorgd. Vervolgens bleef u nog zo'n één à twee dagen in uw ouderlijke woning te Burj al Shamali. Hierna verliet u het kamp en reisde u naar Tripoli. Daar verbleef u ongeveer één maand bij uw zus D. vooraleer u het land kon verlaten.

Op 30 juli 2017 verliet u Libanon op legale wijze, weliswaar met behulp van een smokkelaar. U was in het bezit van een geldig Palestijns reisdocument. U reisde vanuit de luchthaven van Beirut via Turkije naar Spanje. Na uw aankomst in Spanje werd u op de luchthaven tegengehouden en gedurende vier dagen vastgehouden door de Spaanse autoriteiten. Na het geven van uw vingerafdrukken (Eurodac hit op 02.08.2017) alsook het indienen van een verzoek om internationale bescherming werd u vrijgelaten. U besloot de uitkomst van uw verzoek niet af te wachten en reisde één week later verder naar België waar u op aankwam 21 september 2017. Op 3 oktober 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Begin september 2017 ontving uw familie een dreigbrief van de Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin waarin u werd aangespoord om terug te keren naar Libanon. Na uw vertrek werden uw ouders meermaals benaderd door jongeren die u alsook uw broer zochten. Daarnaast zou uw ouderlijke woning ook doorzocht zijn. Dit vond een laatste keer plaats voor oudejaar. Uw familie zou hen hebben laten weten u en uw broer zouden terugkeren om een beetje mentale rust te krijgen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen (origineel), een woonstbewijs afgeleverd door het Popular Committee, voorzien van een vertaling (origineel), een attest van de mukhtar, voorzien van een vertaling (origineel), uw geboorteakte, voorzien van een vertaling (origineel), een attest ter bewijs van uw UNWRA registratie (origineel), certificaten van bijkomende opleidingen (originelen), de overlijdensakte van uw broer M. (kopie) alsook een dreigbrief met vertaling (origineel).

Na uw persoonlijk onderhoud legde u met behulp van uw advocaat nog verschillende documenten neer: een attest van de Palestinian Liberation Organisation (PLO), voorzien van een vertaling (origineel), een medisch attest, voorzien van een vertaling (origineel) alsook informatie met betrekking tot de werking van de UNWRA (origineel).

Op 29 maart 2019 stuurde het Commissariaat-generaal een verzoek om inlichtingen in verband met uw psychologische situatie. In het kader hiervan legde u nog de volgende stukken neer: vijf medische attesten uit België (kopieën).

Op 10 september legde u met behulp van uw advocaat nog verschillende documenten neer: een attest van het Popular Committee van Burj al Shamali voorzien van een vertaling (kopie), een omzendbrief van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en Migrantenzaken voorzien van een vertaling (kopie), een flyer (kopie) en een medisch attest uit België (kopie).

Uw broer J. H. (CG 18/21445, O.V. 8.732.074) zou in november 2018 aangekomen zijn in België en verzocht hier op 12 november 2018 eveneens om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die uw volwaardige deelname aan huidig procedureverloop of uw mogelijkheden om uw motieven op dienstige wijze uiteen te zetten op significante wijze in het gedrang zou brengen.

Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal d.d. 28/1/2019 refereerde aan uw "psychische lasten", evenals aangaf eenmaal maandelijks te worden opgevolgd door een psycholoog en een medicamenteuze behandeling te genieten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 28/1/2019, p. 15), en ter staving hiervan tevens 5 medische attesten hebt bijgebracht (respectievelijk d.d. 26/2/2018, 24/1/2019, 4/4/2019, 9/4/2019 en 11/4/2019) die vermelding maken van het gegeven dat u sinds 8/1/2018 maandelijks psychiatrisch en psychologisch wordt opgevolgd omwille een posttraumatische stressstoornis gecompliceerd door een ernstige depressie, dat u een medicamenteuze behandeling volgt (cf. Prozac, Zyprexa, Alprazolam, Stilnoct, ZenixX) en geheugen- en concentratieproblemen vertoont evenals kampt met slaapmoeilijkheden, een gebrek aan eetlust, vermoeidheid, neerslachtigheid, dissociatieve symptomen, een schemerige staat, een verstoring van de waakzaamheid of symptomen van het angstregister, zijn deze elementen niet van aard om een ander licht te werpen op voorgaande vaststelling.

In dit verband moet er vooreerst worden gewezen op de verklaringen die u voorheen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken hebt laten optekenen en waaruit duidelijk blijkt dat u toentertijd geen enkel concreet (psychisch-medisch) voorbehoud hebt laten optekenen wat betreft de (on)betrouwbaarheid van de door u afgelegde verklaringen of (on)mogelijkheid om naar behoren aan het procedureverloop deel te nemen en de DVZ zelf al evenmin zulke indicaties heeft kunnen ontwaren of vaststellen middels de daartoe voorziene procedure (zie: Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" en "Beoordeling Bijzondere Procedurele Noden" d.d. 14/8/2018) noch op enig ander moment (zie Dublin interview d.d. 18/10/2017 en voorbereidende vragenlijst CGVS d.d. 14/8/2018).

Naar analogie kan eenzelfde vaststelling gedaan worden wat betreft uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op datum van 28/1/2019, en waar uit de notities van dit onderhoud, dewelke een zo getrouw mogelijke weergave vormen van de gestelde vragen, de gegeven antwoorden en het algemene verloop ervan, en die gezien de omvang en duur van de uitwisseling of interactie tussen u, de tussenkommende tolk en de protection officer belast met het onderhoud, evenmin enigerlei concrete indicatie kan worden afgeleid met betrekking tot de (on)betrouwbaarheid van de gezegden of (on)mogelijkheid om uw motieven op dienstige wijze uiteen te zetten. Integendeel blijkt uit dit schriftelijk stuk dat u tijdens het onderhoud - dat nagenoeg 4 uren (8:58 - 10:57 u en 11:17 - 13:13 u) in beslag heeft genomen en een resem van onderwerpen en thema's bestrijkt - telkenmale in staat was het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke, concrete en gedetailleerde antwoorden te formuleren. Bijgevolg vormen deze notities, tot bewijs van het tegendeel, redelijkerwijze een valabel en gedegen ijkpunt en beeld met betrekking tot uw procedurele vaardigheden en mogelijkheden, terwijl er hieruit geenszins kan worden afgeleid dat het onderhoud niet correct zou

zijn verlopen of dat u niet in staat zou zijn geweest om afdoende concrete, duidelijke, coherente, volwaardige en betrouwbare antwoorden te geven op de gestelde vragen.

Tot slot moet worden vastgesteld dat de door u bijgebrachte Belgische medische attesten, waarvan de afgiftedatum een periode beslaan van méér dan één jaar (februari 2018-september 2019), op één attest na (d.i. het attest van de hand van Dr. J. B. d.d. 9/4/2019) verstrekt werden door éénzelfde medisch beroepsbeoefenaar, nl. Dr. S. A. C., en nagenoeg eenzelfde inhoud bevatten zónder dat er evenwel door deze laatste concreet geduid wordt welke vaststellingen of onderzoeken aan de basis liggen van de vaststellingen die erin gedaan worden op het niveau van de gestelde diagnose of daaraan gerelateerde symptomen, laat staan op welke wijze uw ziektebeeld of de door u genomen medicatie een concrete (negatieve) impact zou hebben op uw cognitieve vaardigheden, uw perceptie van de werkelijkheid of vermogen om volwaardige en betrouwbare verklaringen af te leggen, hoewel het Commissariaat-generaal u en uw raadvrouw op 29/3/2019 een verzoek om inlichtingen toestuurde met de uitdrukkelijke vraag om dienaangaande bijkomende, specifieke inlichtingen te verstrekken van de hand van een bevoegd beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, waaraan tot op heden geen verder gevolg werd gegeven.

Het geheel van voorgaande vaststellingen in rekening genomen, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat het Commissariaat-generaal het nodige heeft gedaan om bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming rekening te houden met uw persoonlijk situatie, dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u hebt kunnen voldoen aan uw verplichtingen.

Bijgevolg kan worden besloten dat de informatie en verklaringen die van u verkregen werden tijdens het procedureverloop voor de Dienst Vreemdelingenzaken evenals in het kader van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal betrouwbaar zijn, en de commissaris-generaal zodoende op geldige wijze tot onderstaande vaststellingen is kunnen komen wat betreft de beoordeling van uw verzoek.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u alsook uw broers en zussen onderwijs konden volgen bij de UNRWA (zie CGVS, p. 6 en 8). In dit verband stelde u dat uw jongere broer Z. momenteel studeert aan de Libanese Universiteit in Beirut. Hiervoor krijgt hij een studietoelage van de UNRWA (zie CGVS, p. 8). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u medische zorg van UNRWA kon genieten (zie CGVS, p. 4). Zo stelde u in geval van ziekte terecht te kunnen bij UNRWA klinieken (zie CGVS, p. 5). Dat jullie geen voedselhulp en financiële bijstand kregen van de UNRWA volstaat niet om te besluiten dat jullie geen bijstand genieten. Zo blijkt uit uw verklaringen immers uitdrukkelijk dat jullie voorheen wel voedselhulp kregen, dit tot 2011. Vanaf 2011 stopte de voedselhulp en dit omdat uw twee zussen vanaf dan gingen werken (zie CGVS p. 4). Blijkt bovendien dat jullie, sinds de voedselhulp werd stopgezet in 2011, enkel in 2012 nog drie keer navraag hebben gedaan bij UNRWA om (toch nog) hulp te krijgen. Hierna hebben jullie geen hulp meer gevraagd aan UNRWA. U toont aldus geenszins aan dat jullie in de jaren nadien, dit tot op heden, ingeval van een gewijzigde situatie binnen jullie gezin / familie, niet opnieuw aanspraak konden / zouden kunnen maken op voedselbijstand van UNRWA. Dat jullie geen bijstand kregen van UNRWA kan niet worden

volgehouden. Zoals hierboven reeds aangehaald blijkt uit uw verklaringen dat uw broer actueel nog steeds studeert, en dit mits ondersteuning van UNRWA (zie supra).

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Wat betreft uw broer J. zijn problemen met de Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin dient te worden opgemerkt dat dit niet geloofwaardig is. Vooreerst is het opmerkelijk dat u geen eensluidende verklaringen aflegt over uw broer zijn verblijfplaats voor zijn vertrek naar België (zie CGVS, p. 18). Uw broer J. zou omwille hiervan begin 2013 Libanon hebben verlaten. Vervolgens zou hij tot eind 2017 in Afrika verbleven hebben. Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer sindsdien niet meer is teruggekeerd naar Libanon uit schrik voor zijn leven (zie CGVS, p. 18). Dient echter te worden opgemerkt dat u op 18 oktober 2017 ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw broer op dat moment in Burj al Shamali verbleef (zie vragenlijst DVZ – vraag 17). Dit mag verbazen, aangezien uit uw latere verklaringen blijkt dat uw broer op dat moment reeds 'ettelijke jaren' in Afrika verbleef als gevolg van zijn (vermeende) problemen. Tijdens uw tweede onderhoud bij de DVZ op 14 augustus 2018, nadat de Dublin-procedure was afgerond, stelde u immers dat u uw broer al méér dan vijf jaar niet had gezien. Rekening houdend met voorgaande is het frappant dat u initieel niet te kennen heeft gegeven dat uw broer zich buiten Libanon bevond. Het is frappant dat u enerzijds verward zou zijn geweest over uw broer zijn verblijfplaats maar u anderzijds de verblijfplaatsen van uw overige familieleden wel correct kon aangeven. Zo stelde u onder andere dat uw zus D. in Tripoli verbleef en uw broer M. overleden was. Het is opmerkelijk dat u geen eensluidende verklaringen aflegt in verband met de verblijfplaats van uw broer. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou uw broer in 2013 Libanon verlaten hebben omwille van problemen met Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin. Dient in de marge te worden toegevoegd dat uit uw UNWRA family record, gedateerd van 14 maart 2017, blijkt dat uw gezin vijf actieve leden heeft (zie groene map – document 3: UNWRA family record). Het mag verbazen dat indien uw broer J. reeds sinds 2013 permanent buiten Libanon verblijft, en bijgevolg ook buiten het mandaat gebied van UNWRA, hij nog steeds als een 'actief lid' van uw gezin wordt beschouwd in maart 2017. Dit ondermijnt uw verklaringen aangaande uw broer J. verder. Voorts is het frappant dat uw familie na het vertrek van uw broer uit Libanon geen belastingen heeft betaald aan de Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin ondanks de aanhoudende dreigementen (zie CGVS, p. 19). Dit is opmerkelijk aangezien uw broer naar eigenzeggen het land diende te verlaten als gevolg van zijn weigering om de belastingen te betalen. Als gevolg hiervan zou men zijn meubelzaak in brand gestoken hebben (zie CGVS, p. 18 en 19). Na het vertrek van uw broer kwam men meermaals bij uw thuis langs op zoek naar uw broer alsook om uw familie onder druk te zetten. In dit verband stelde u dat uw gezin niet financieel gesteld is om hen te steunen (zie CGVS, p. 18). Dat uw familie ondanks maandelijkse bezoeken en de aanhoudende dreigementen niets heeft betaald is geenszins geloofwaardig. Bovenstaande geeft immers geenszins blijk van een doorgedreven inspanning van Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin hun kant om de (achterstallige) belastingen (alsnog) te innen. Indien men werkelijk uit was op het innen van (achterstallige) belastingen en men reeds in 2012 van uw broer had geëist dat hij maandelijks diende te betalen is het geenszins aannemelijk dat uw gezin sindsdien niets diende te betalen, en met uitzondering van verschillende bezoeken, schijnbaar geen andere problemen heeft gekend met de Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin (zie CGVS, p. 18, 19 en 21). Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw broer zijn vermeende problemen. Bovendien staan uw verklaringen hieromtrent haaks op uw eerdere verklaringen ten aanzien van de DVZ waarin u liet optekenen dat u in Libanon een normaal leven leidde (zie vragenlijst CGVS, vraag 7). Dient hier nog te worden aan toegevoegd dat u met geen woord repte over de verscheidene bezoeken en dreigementen van Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin bij uw gezin naar aanleiding van uw broer zijn vertrek. Dit is frappant gezien uw broer zijn eerdere problemen met de groepering een belangrijk onderdeel vormen van uw eigen asielrelaas.

Wat betreft uw eigen problemen met de Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin dient verder te worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dat u slachtoffer zou zijn geworden van een poging tot gedwongen rekrutering alsook foltering omwille van uw weigering om zich aan te sluiten bij de organisatie.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u aangaf niet politiek actief te zijn dan wel interesse in die richting te hebben (zie CGVS, p. 7). Ook uw familie was niet betrokken bij politiek (zie CGVS, p. 7). Waarom men bijgevolg net u zou willen rekruteren is geenszins duidelijk.

Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende drie dagen werd vastgehouden en werd gemarteld door verschillende aanhangers van de Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin. Men wou u op deze manier onder druk zetten om u aan te sluiten bij hun organisatie (zie CGVS, p. 14 en 15). Kan echter worden opgemerkt dat geenszins kan worden aangenomen dat men u zou dwingen om u bij hen aan te sluiten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat er jongeren op vrijwillige basis aansluiten bij de organisatie (zie CGVS, p. 17). Indien de Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin kan rekruteren uit een groep van jongeren die zich aangesproken voelen tot de groepering is het weinig waarschijnlijk dat men mensen door middel van geweld zal dwingen om zich aan te sluiten. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat de groepering gemotiveerde strijders/leden zou rekruteren die zich willen aansluiten omwille van hun overtuiging en die ze kunnen vertrouwen. Uzelf stelde nooit politiek actief te zijn geweest. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat uw familie eerder reeds geweigerd had om de Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin te steunen (zie CGVS, p. 18 en 19). In een dergelijke context is het weinig geloofwaardig dat men u überhaupt benaderd zou hebben. Voorts is het ook opmerkelijk dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan neerleggen ter staving van uw verklaringen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw familie naar aanleiding van uw verdwijning aangifte ging doen bij het politiekantoor van het kamp. U gevraagd of u hiervan enig bewijsstuk heeft, stelde u het volgende: "neen, ze noteren enkel (uw) naam en dan bellen ze naar Beirut. De veiligheidskrachten in het kamp werden daarvan op de hoogte gebracht" (zie CGVS, p. 21). Dit betreft echter een loutere bewering van uw kant die u geenszins kan staven. U legde wel een document neer ter staving van uw verdwijning. Dit is echter zeer frappant. Immers, in uw eerdere verklaringen stelde u dat u geen documenten heeft aangaande uw verdwijning en u liet uitschijnen dat men dergelijke documenten niet opmaakt. Na uw persoonlijk onderhoud legde u dan plots wel een document neer van de Palestine Liberation Organisation (PLO) dat attesteert dat u verdween op 27 juni 2017 (zie groene map – document 11). Dient bovendien te worden opgemerkt dat het door u neergelegde attest dateert van 30 januari 2019, twee dagen na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, én meer dan anderhalf jaar na uw vermeende verdwijning (zie CGVS, p. 21). Dit is toch wel zeer opmerkelijk en doet, gezien het gesolliciteerde karakter, dan ook de nodige vragen rijzen bij de authenticiteit van dit document. Opmerkelijk is ook dat u op het moment van uw persoonlijk onderhoud niet in staat was om documenten betreffende uw ziekenhuisopname in Libanon voor te leggen, ook al werd u na uw vrijlating behandeld in het ziekenhuis van de Halve Rode Maan (zie CGVS, p. 21). Als verklaring hiervoor stelde u enerzijds dat u daar toen niet aan gedacht had en anderzijds dat u het niet nodig had (zie CGVS, p. 21). Dit is opvallend gezien u naar aanleiding van dit incident Burj al Shamali, en later Libanon, diende te verlaten. Dat u in dergelijke context geen moeite zou hebben gedaan om alsnog de desbetreffende documenten te bekomen is bevreemdend. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij/zij alle nodige documenten ter ondersteuning van zijn/haar asielrelaas aanbrengt. Na uw persoonlijk onderhoud legde u uiteindelijk toch een medisch attest neer (zie groene map – document 12). Opvallend is dat dit attest dateert van de dag van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, in casu 28.01.2019 (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier). Dit is opnieuw meer dan anderhalf jaar na uw vermeende verdwijning en foltering én hierop volgende hospitalisatie (zie CGVS, p. 20). Ook dit attest heeft een uiterst gesolliciteerd karakter. Dient eveneens te worden opgemerkt dat documenten, zo ook medische attesten, louter een ondersteunde werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Hoe dan ook, dit attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen zou hebben opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheid van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan een arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Uit het attest blijkt dat u op 30 juni 2017 werd behandeld naar aanleiding van een verslechterde gezondheidstoestand ten gevolge van slagen en verwondingen toegediend aan uw lichaam (zie groene map – document 12). Er wordt geen verdere informatie verstrekt omtrent de omstandigheden noch de dader(s) van de 'slagen en verwondingen'. Dat uw verslechterde gezondheidssituatie het gevolg zou zijn van uw vermeende foltering, zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, blijkt geenszins uit het attest.

Vervolgens wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnt door de vaststelling dat u, ondanks uw vermeende problemen, pas eind juni 2017 – één maand na het ontvangen van de uitnodiging om deel te nemen aan de internationale al-Quds dag en ettelijke weken na de oproepingsbrief via de

veiligheidskrachten van het kamp – het Palestijnse vluchtelingenkamp Burj al Shamali heeft verlaten (zie CGVS, p. 3, 14, 15 en 21). Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog ettelijke weken in uw ouderlijke woning zou hebben verbleven. Uit uw verklaringen blijkt immers dat mensen die weigeren om zich aan te sluiten bij de organisatie het risico lopen om gearresteerd, gemarteld en soms verkracht te worden, in een dergelijke context is het geenszins geloofwaardig dat u zich niet onmiddellijk na de eerste benadering, minstens na de oproepingsbrief, in veiligheid zou hebben gebracht (zie CGVS, p. 16 en 18). U geconfronteerd met voorgaande bevinding stelde u dat u geen gevoel van directe bedreiging ervoer (zie CGVS, p. 20). Dit is wel opmerkelijk en uw attitude druist regelrecht in tegen uw eigen verklaringen. U stelde immers uitdrukkelijk dat u zelf eigenlijk wel schrik had om gearresteerd te worden omwille van uw weigering om in te gaan op hun uitnodiging én u wees er voorts op dat de Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin een slechte reputatie heeft (zie CGVS, p. 19 en 20). Dat u, hiermee rekening houdende, dan zou beslist hebben om nog ettelijke weken in Burj al Shamali te blijven is geenszins aannemelijk. Bovendien is het opvallend dat u na uw vrijlating door de Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin, en dit nadat u naar eigenzeggen meer dan een week werd vastgehouden alsook werd gefolterd, nog twee dagen in uw ouderlijk huis heeft verbleven. Dit ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw vermeende problemen. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht in plaats van nog zo'n twee dagen in uw ouderlijke woning te hebben verbleven.

De waarachtigheid van uw problemen komt voorts verder op de helling te staan door de wijze waarop u Burj al Shamali verliet. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u via de officiële controlepost het kamp heeft verlaten. U zou hierbij gebruik gemaakt hebben van het openbaar vervoer (zie CGVS, p. 21). Het mag verbazen dat u, ondanks het feit dat u geïnterviewd werd door de Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin, het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om u in het openbaar te begeven én via de officiële controlepost Burj al Shamali te verlaten. Dit is wel opmerkelijk en uw attitude klemmt weerom eens te meer met uw eigen verklaringen. U stelde immers zelf dat het een risico inhield maar dat u, indien u het kamp niet zou verlaten, riskeerde om gedood te worden (zie CGVS, p. 21). Het voorgaande doet verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees. Er kan immers worden verondersteld dat, indien u werkelijk vreesde om door Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin opgepakt, dan wel gedood, te worden u niet het risico zou nemen om op dergelijke wijze het kamp te verlaten. Dit temeer daar uit uw verklaringen zelf ook blijkt dat zij als organisatie sterk verbonden zijn met de veiligheidskrachten in het kamp (zie CGVS, p. 19).

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande dient dan ook te worden besloten dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweringen als zou u problemen gekend hebben met de door Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin omwille van uw weigering om zich bij hen aan te sluiten. Dat u ter staving van uw relaas een oproepingsbrief van Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin neerlegt, wijzigt niets aan voorgaande appreciatie. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval.

Wat betreft de problemen die uw familie voorts nog zou hebben ondervonden na uw vertrek uit Libanon dient verder te worden opgemerkt dat, gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen met de Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin, ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de daaropvolgende gebeurtenissen op de helling komt te staan. Zulks blijkt voorts ook uit volgende bevindingen. Uit uw verklaringen blijkt dat verschillende jongeren meermaals langskwamen bij uw ouders op zoek naar u en uw broer J..

Daarnaast zou men eveneens uw ouderlijk huis doorzocht hebben (zie CGVS, p. 21) Opnieuw betreffen dit loutere beweringen die u geenszins hard kan maken. Bovendien is het opmerkelijk dat men bij u thuis zou zijn komen zoeken, terwijl uit de stukken in uw administratief dossier blijkt dat men op de hoogte was van het feit dat u zich buiten Libanon bevindt (zie CGVS, p. 13 – zie groene map: document 9). Waarom men in dit geval bij uw thuis naar u zou komen zoeken, is geenszins duidelijk. Hoe dan ook, ook al zou het vaststaan dat verschillende personen naar u komen vragen, quod non, u toont geenszins aan dat u omwille hiervan een nood zou hebben aan internationale bescherming. Immers, u verklaarde dienaangaande uitdrukkelijk dat verschillende jongeren bij uw familie langskomen, gewoon vragen waar u bent en aangeven dat ze u willen helpen (zie CGVS p. 21). Uw stelling dat u zeker bent dat ze u willen oppakken, betreft een blote bewering die u niet kan staven.

Wat tot slot uw verklaringen aangaande het **overlijden van uw broer M. in 2010** betreft, moet er worden op gewezen dat u dit evenmin aannemelijk heeft gemaakt. Uw verklaringen ten aanzien van het CGVS hieromtrent zijn immers volledig in strijd met uw initiële verklaringen ten aanzien van de DVZ. Daar liet u immers optekenen dat uw broer M. in 1995, kort na zijn geboorte, overleed (zie verklaring DVZ, vraag 17). Dat u later ten aanzien van het CGVS verklaarde dat uw broer in 2010 kwam te overlijden, dit nadat een privéziekenhuis weigerde om hem te behandelen, is in deze wel zeer opmerkelijk. Het is frappant dat u geen eensluidend en coherent tijds kader kan schetsen met betrekking tot het overlijden van uw broer. Het betreft immers een belangrijke gebeurtenis in uw leven. Uw onvermogen hieromtrent eensluidende verklaringen af te leggen, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou uw broer in 2010 overleden zijn omwille van een gebrek aan medische hulp. Bovendien is het frappant dat dit evenmin blijkt uit de door u neergelegde document, met name uit uw originele UNWRA Family Record. Hierop staat immers uitdrukkelijk vermeld dat uw gezin bestaat uit vijf leden, uw gehuwde zussen staan niet langer vermeld op jullie registratie, en er wordt geen melding gemaakt van eventuele overleden familieleden (zie groene map – UNWRA Family Record/UNWRA registratie). Er staat zelfs uitdrukkelijk vermeld 'deceased members: 0'. Indien uw verklaringen in verband met uw broer M. gevolgd worden, zou zijn overlijden toch vermeld staan op uw UNWRA Family Record. Dat u een overlijdensakte neerlegt, wijzigt ook weer niets aan bovenstaande appreciatie temeer ook hier weer kan worden opgemerkt dat dit stuk niet werd neergelegd tegen de achtergrond van geloofwaardige verklaringen. Het door u neergelegde document betreft bovendien een loutere kopie waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend. Daarenboven is het door u neergelegde document weinig leesbaar.

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u het mandaatgebied van de UNRWA zou hebben moeten verlaten, niet kan overtuigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse Vluchtelingen in Libanon toe.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon additionele maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn – al Hilweh kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren, kunnen terugkeren naar hun huizen.

Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nogmaals aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse Vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj al Shamali erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Immers, de woning waar u met uw familie woonde in Burj al Shamali is jullie eigendom (zie CGVS, p. 5). Op basis van uw verklaringen kan opgemaakt worden dat u in Libanon over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS, p. 7, 8 en 9). Voorts blijkt dat u van 2009 tot en met 2017 tewerkgesteld was in de bouwsector en u in die periode verschillende jobs heeft uitgeoefend, onder andere als loodgieter en als elektricien. U stelde dat u zo'n 200 à 250 dollar per maand verdiende, maar dat uw werk in 2017 drastisch verminderde omwille van strengere controles door het Libanese leger met betrekking tot de invoer van bouwmaterialen (zie CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt dat u een bijdrage moest leveren aan het gezinsbudget (zie CGVS, p. 7). In dit verband stelde u uitdrukkelijk dat u niet uw gehele inkomen moest afstaan, aangezien u soms ook zelf dingen nodig had zoals kledij en schoenen (zie CGVS, p. 7). Daarenboven blijkt dat uw vader vroeger te werk gesteld was op een boomgaard maar omwille van gezondheidsredenen zijn activiteiten moest stopzetten (zie CGVS, p. 7). Sindsdien krijgt uw gezin financiële steun van een tante aan moederszijde die in Duitsland verblijft. Zij stuurt elke maand een som van 100 à 200 euro (zie CGVS, p. 7).

Daarnaast krijgt uw gezin momenteel soms steun van uw neven aan moederszijde (zie CGVS, p. 8). U kon bovendien voor uw vertrek terecht bij uw zus D. en haar gezin. U hoefde toen op geen enkele wijze bij te dragen (zie CGVS, p. 9). Daarenboven blijkt dat uw schoonbroers alsook uw neven uw reiskosten – in casu zo'n 8.500 dollar – hebben betaald (zie CGVS, p. 9 en 11). Overigens blijkt uit uw verklaringen dat uw zussen, alsook uw broer Z., universitaire studies kunnen/konden volgen. De kosten van uw zussen hun universitaire studies werden betaald door uw neven. Uw broer krijgt momenteel een studietoelage van de UNWRA (zie CGVS, p. 8). Dat u geen hogere studies volgde blijkt dan weer eerder uw eigen keuze te zijn geweest. U verklaarde dienaangaande dat u, als man, ook zonder diploma kan werken en u niet ten laste zou zijn van uw neven (zie CGVS, p. 22). Hieruit blijkt dat u, indien nodig, wel terecht kon bij uw familie voor eventuele financiële steun. Dit, en het feit dat uw broer momenteel kan studeren en niet moet gaan werken om de familie mee te onderhouden, doet besluiten dat jullie financiële situatie afdoende is.

Wat betreft het attest van het Popular Committee uit Burj al Shamali aangaande de onteigening van uw gezin (dit ten gevolge van een nieuwe Libanese wet betreffende eigendom) dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat hoewel er een nieuwe wet inzake erfenis- en eigendomsrecht werd goedgekeurd in Libanon – en deze wet momenteel veel ongerustheid veroorzaakt onder de Palestijnse bevolking – er vooralsnog geen enkele impact is op Palestijnse vluchtelingen woonachtig in de vluchtelingenkampen. Daarenboven riskeert niemand om in de nabije toekomst zijn huisvesting te verliezen als gevolg van de nieuwe wet (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map). Bijgevolg kan het niet overtuigen dat uw gezin als gevolg van deze wetgeving zo zijn onteigend en momenteel op straat zou leven zoals het attest doet uitschijnen. Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019.

Verskillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooiëde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart, het woonstbewijs afgeleverd door de Popular Committee, het attest van de mukhtar, uw geboorteakte, het attest ter bewijs van uw UNWRA registratie, de certificaten van bijkomende opleidingen bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst, uw studies alsook het feit dat u bij UNWRA geregistreerd bent. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De documenten met betrekking tot UNWRA bevatten louter informatie over de algemene werking van de UNWRA. Deze stukken hebben geen betrekking op u persoonlijk. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. De dreigbrief, het attest van de PLO, het medisch attest alsook de overlijdensakte van M. werden hierboven reeds besproken (zie supra).

Volledigheidshalve dient hier nog te worden opgemerkt dat in hoofde van uw broer J. nog geen beslissing genomen inzake zijn verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, D van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 en van artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 § 3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bespreekt de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden als volgt.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden met betrekking tot de problemen van zijn broer, betwist verzoeker bij de DVZ gezegd te hebben dat zijn broer J. naar Libanon teruggekeerd zou zijn. Hij verduidelijkt dat hij 2 broers heeft, een met voornaam J. die zich in Afrika bevond en een tweede broer met voornaam Z. die zich effectief in Libanon bevond en dat deze twee voornamen gemakkelijk verwisseld kunnen worden omdat ze fonetisch heel sterk op elkaar lijken en dat dus een vertalingsfout niet uitgesloten kan zijn. Waar verwerende partij stelt verbaasd te zijn over de vermelding van zijn broer die niet in Libanon verblijft sinds 2013 op de familiekaart van UNRWA, stelt verzoeker dit argument niet goed te begrijpen. Hij stelt dat "een lid van de familie, alleen in geval van overlijden of huwelijk van de familiekaart afgeschaft wordt en indien het door huwelijk is, krijgt dit familielid zijn eigen familiekaart van de UNRWA. Dat daar zijn broer alleen maar buiten Libanon verbleef, maar noch getrouwd noch gestorven was, is het helemaal logisch dat hij nog op de familiekaart van zijn ouders aangeduid wordt.

Overwegend dat tegenpartij verbaasd is dat na het vertrek van de broer van verzoeker uit LIBANON, zijn familie geen belastingen aan de LAJNAT DAEM betaald heeft, ondanks de aanhoudende dreigementen. Dat verzoeker nog eens het argument van tegenpartij niet begrijpt voor zover hij duidelijk gemaakt heeft dat de bedreigingen die hij van de LAJNAT DAEM gekregen heeft, niet de betaling van de belastingen betrof maar wel de ontdekking van de plaats waar zijn broer zich bevond. Dat hun doel de ontdekking van zijn broer was zodat deze de taxen die verschuldigd waren zou kunnen betalen. Dat er absoluut niet sprake was, aan de familie van verzoeker te vragen deze taxen te betalen, daar deze familie over geen winkel beschikte. Overwegend dat, ten slotte, tegenpartij verbaasd is door het feit dat verzoeker bij de DVZ bevestigd heeft, op normale wijze in LIBANON geleefd te hebben en dat verzoeker niet over de bedreigingen en de bezoeken van de LAJNAT DAEM aan zijn familie, ten gevolgen van het vertrek van zijn broer gesproken heeft. Dat verzoeker duidelijk maakt dat de bedreigingen in verband met zijn broer in 2016 plaatsvonden en dat de bedreigingen die hem persoonlijk betreffen in 2017 begonnen zijn. Dat bij de DVZ, verzoeker hoofdzakelijk over zijn persoonlijke problemen gesproken heeft”.

Wat het politieke profiel van verzoeker betreft stelt hij dat zijn verklaringen heel kort door de tolk werden samengevat. Hij heeft inderdaad uitgelegd dat *“jongeren tegen hun zin bij de organisatie aansluiten, en dit door angst. Dat het zeker niet over eenvoudige en vrijwillige aansluitingen ging. Dat verzoeker bevestigt dat zelfs indien men niet actief is op politiek gebied, deze organisaties alle jongeren rekruteren, zonder onderscheiding”.*

Met betrekking tot de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot het document van de PLO van 30 januari 2019 stelt verzoeker dat hij na het gehoor, door de vragen die hem werden gesteld, begrepen heeft dat er overtuigende documenten ontbreken die zijn verzoek om internationale bescherming zou kunnen staven en dat hij enkel in reactie hierop de bewuste documenten heeft opgevraagd. Daardoor kan hij een origineel document van de PLO voorleggen. Hij stelt vervolgens *“dat het argument dat door tegenpartij aangehaald werd, om aan de echtheid ervan te twijfelen, in ieder geval niet voldoende is. Dat het hetzelfde is voor zijn opname in het ziekenhuis in Libanon. Dat ten gevolge van zijn verhoor, verzoeker begrepen heeft dat de behandelende agent deze overtuigende documenten in verband met dit element afwachtte. Dat hij dus een attest heeft kunnen krijgen, waarvan het origineel neergelegd werd. Dat het argument volgens het welke dit document op eenvoudige wijze vervalst kan worden, op geen objectief en verifieerbaar element van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rust”.*

Met betrekking tot het laattijdige vertrek van verzoeker uit Libanon herinnert verzoeker er vooreerst aan dat het niet gemakkelijk is een vluchtelingenkamp te verlaten en dat hij eerst een smokkelaar moest contacteren om de nodige documenten te krijgen. Hij stelt dat verwerende partij de chronologie fout heeft aangezien hij geen weken heeft gewacht om het kamp te verlaten nu hij na zijn hospitalisatie maar 2 tot 3 dagen bij zijn ouders is gebleven en daarna een maand bij zijn zus in Tripoli is gebleven alvorens Libanon te verlaten en dat zij buiten het kamp verblijft. Dat hij het kamp via een officiële controlepost heeft verlaten, hoeft volgens verzoeker niet te verbazen aangezien hij geen problemen heeft met de staat Libanon maar met een groep terroristen en dat het de Libanese autoriteiten zijn die de grensposten controleren en niet de terroristengroep. Het is dus logisch dat verzoeker niet aan de grens is aangehouden. Waar verwerende partij er zich over verbaasd dat jongeren verschillende keren bij zijn ouders thuis kwamen op zoek naar zijn broer J. en dat zij het huis doorzocht hebben op zoek naar verzoeker herhaalt verzoeker dat het de Libanese autoriteiten zijn die de grensposten controleren en dat de terroristengroep dus niet weet dat verzoeker officieel het land verlaten heeft.

Wat tenslotte het overlijden van zijn broer M. betreft, stelt hij dat hij nooit verklaard heeft dat zijn broer in 1995 gestorven zou zijn maar wel dat bij de geboorte de dokters vastgesteld hebben dat M. ademhalingsproblemen had en ook zware borstproblemen. Zijn ziekte is begonnen in 1995 maar hij is wel in 2010 overleden. Verzoeker stelt tenslotte samen met verwerende partij vast dat op de familiekaart van UNRWA niet wordt aangeduid dat een lid van de familie is overleden en dat hij enkel kan vermoeden dat het om een fout van UNRWA gaat en zal proberen een rectificatie te verkrijgen van de organisatie.

Verzoeker vraagt verzoeker het statuut van vluchteling toe te kennen, ofwel in ondergeschikte orde het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het CGVS terug te zenden voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt geen stukken toe aan het verzoekschrift.

Verzoeker legt ter terechtzitting in toepassing van artikel 39/76 § 1 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij een attest dd. 15 januari 2020 van de Directeur de section de l'inscription de l'arrondissement de Tyr UNRWA wordt gevoegd met betrekking tot het uitschrijven van M.A.H. bij UNRWA wegens zijn overlijden.

2.2.2. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 § 1 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota dd. 8 juni 2020 neer waarbij de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus *"Palestinian Territories – Lebanon. UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 21 augustus 2020; COI Focus Libanon: terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon van 27 mei 2020 en COI Focus *"Libanon – Veiligheidssituatie"* van 27 maart 2020 (hyperlink).

3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatierichtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de

Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Deze regels zijn onverkort van toepassing op de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, par. 64 - 65 en 81).

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

4. Ontvankelijkheid van het enig middel.

De Raad benadrukt dat verzoeker de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 § 3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de bestreden beslissing aangezien deze beslissing genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het enig middel mist in deze mate juridische grondslag. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 57/6 § 3 van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aanduidt hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

5. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

5.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*

Artikel 12, eerste lid, a) van Richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 13 december 2011 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

5.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker op basis van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker bij het CGVS onder andere een kopie van zijn UNRWA registratiekaart en zijn originele identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen voorgelegd. Deze documenten worden niet in twijfel getrokken door het CGVS. Hieruit blijkt dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en dus artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet valt.

De centrale vraag is dus of op het ogenblik van het uitspreken van het arrest van de RvV verzoeker bescherming of bijstand geniet in de zin van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag dan wel of de bijstand van de UNRWA aan verzoeker om een of andere reden is opgehouden overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker thans bescherming geniet in de zin van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag heeft het Hof van Justitie gesteld dat artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 12, lid 1, a) van Richtlijn 2011/95/EG verwijst, niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin het UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting te beëindigen ((HvJ, Zaak C-364/11, *Mostafa Abed El Karem El Kott, e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, punt 49). Daaruit volgt dat de in artikel 12, lid 1, a) eerste volzin van de Richtlijn vastgelegde uitsluitingsgrond niet alleen van toepassing is op de personen die “thans” door de UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort voor het indienen van een asielverzoek, voor zover die bijstand niet is opgehouden in de zin van de tweede volzin van datzelfde lid 1, a) (HvJ, *EL Kott*, punt 52).

In casu verbleef verzoeker volgens zijn verklaringen in het vluchtelingenkamp Burj al Shamali als UNRWA geregistreerde Palestijnse vluchteling tot een maand voor zijn vertrek uit Libanon op 30 juli 2017 en reisde daarna via Turkije en Spanje naar België waar hij aankwam op 21 september 2017.

Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van UNRWA genoot, wordt door partijen niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

5.3. Wat betreft de beëindigingsgrond van de uitsluiting onder artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag merkt de Raad op dat in zijn arrest van 19 december 2012 het Hof van Justitie heeft gesteld dat artikel 12, lid 1, *sub a*, tweede volzin van Richtlijn 2011/95/EG aldus moet worden uitgelegd dat *“het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen (HCV) „om welke reden ook”, eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil. De bevoegde nationale autoriteiten van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielerzoek van die persoon, moeten op basis van een individuele beoordeling van het verzoek nagaan of die persoon gedwongen werd het gebied te verlaten waarin dat orgaan of die instelling werkzaam is. Dit is het geval wanneer hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast.”*

Waar de asielinstantie heeft vastgesteld dat bijstand of bescherming door de UNRWA is opgehouden volgt uit artikel 12, lid 1 a, tweede volzin van Richtlijn 2011/945/EU de toekenning van rechtswege van de vluchtelingenstatus, voor zover verzoeker niet binnen de werkingssfeer van de andere uitsluitingsclausules in het Vluchtelingenverdrag valt (HvJ, *El Kott*, punt 76). In dergelijk geval moet de verzoeker niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij vervolging vreest in de zin van de vluchtelingendefinitie.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat de door UNWRA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (3) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, punten 55-65). Dit zal het geval zijn wanneer hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast. Bij de beoordeling of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

5.4. De toepassing van deze voorwaarden

5.4.1. Het mandaat van UNRWA

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, en dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023 (COI Focus, p. 5). UNRWA geeft financiële bijstand aan 61,672 personen op basis van armoede indicatoren (al zijn nieuwe intakes opgeschort). Basis en secundair onderwijs wordt gratis verstrekt waarvan meer dan 36,960 studenten kunnen genieten in 65 scholen over het hele land. UNRWA runt ook 27 primair gezondheidsfaciliteiten voor Palestijnse vluchtelingen. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de 12 kampen te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *“emergency appeal”* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

Ingevolge de Covid-19 pandemie heeft UNRWA op 8 mei 2020 een emergency appeal voor een bedrag van 93,4 miljoen dollar gelanceerd. Op 13 augustus 2020 was reeds 63% van het gevraagde bedrag toegezegd. Verder blijkt dat UNRWA zijn dienstverlening heeft aangepast om te kunnen reageren op de COVID-19-pandemie en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de Palestijnse bevolking te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. De explosie in Beiroet op 4 augustus 2020 heeft het leven gekost aan twee Palestijnse vluchtelingen en hoewel deze explosie geen grote fysieke impact had op de Palestijnse vluchtelingenkampen en UNWRA installaties, is het waarschijnlijk dat het algemene effect van de explosie de meest kwetsbare gemeenschappen, waaronder de Palestijnse vluchtelingen, het meest zal treffen.

Uit het voorgaande blijkt noch dat het agentschap is opgeheven noch dat het niet langer bijstand zou leveren aan Palestijnse vluchtelingen. De Raad stelt vast dat verzoeker dit ook niet betwist in het verzoekschrift noch informatie aanbrengt waaruit kan blijken dat bovenstaande informatie niet langer correct is. De vraag of de bijstand die UNWRA in de praktijk biedt kan beschouwd worden als voldoende om zijn opdracht te vervullen wordt in het volgende punt van dit arrest behandeld.

5.4.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te vervullen

Wat betreft de mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te vervullen stelt de commissaris-generaal, met verwijzing naar de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat *“UNWRA heden niet langer bijstand zou leveren of dat UNWRA haar opdracht niet meer kan vervullen”*. Hij verwijst daarvoor specifiek naar het strategisch plan dat het Agentschap heeft uitgewerkt om het hoofd te bieden aan de impact van het Syrisch conflict en het feit dat de het deficit waarmee UNRWA geconfronteerd werd na de beslissing van de VSA om haar vrijwillige bijdrage aan het Agentschap te verminderen, gereduceerd werd tot 21 miljoen dollar.

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit dezelfde informatie blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun.

De Verenigde Arabische Emiraten heeft tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Op 31 januari 2020, vóór het uitbreken van de COVID-19-pandemie, lanceerde de waarnemend commissaris-generaal, Christian Saunders, een budgetoproep van minimum 1,4 miljard dollar om de essentiële diensten en bijstand door UNRWA voor het jaar 2020 te financieren.

Uit de COI focus *“Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA zijn ergste financiële crisis sinds 70 jaar beleeft en niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, hetgeen een uitdaging vormt om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren. UNRWA worstelt om de nodige financiering te verkrijgen die nodig is om al zijn programma's te kunnen handhaven. UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze geplande budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. In 2020 lanceerde UNRWA tevens zogenaamde *“Covid-19 flash appeals”* tijdens de periode maart-juli 2020 waarbij een bedrag van 93,4 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen.

Op 23 juni 2020 vond een buitengewone ministeriële conferentie plaats waarbij 75 staten en NGO's een bedrag van 130 miljoen dollar aan UNRWA beloofden, hoewel de conferentie bedoeld was om een financieringstekort van 400 miljoen dollar te overbruggen. Van deze 130 miljoen dollar wordt een 19,5 miljoen dollar gereserveerd voor het beantwoorden van de COVID-19 crisis.

Tot op heden heeft UNRWA financiering en toezeggingen ontvangen die de helft van het programmabudget kunnen dekken. Verder ontving UNRWA door middel van de 'flash appeals' 60% van de financiering die nodig is om de COVID-19 crisis te beantwoorden. Het ontving echter veel minder financiering voor zijn noodbudget dat wordt aangewend om de meest acute humanitaire noden in Syrië en Gaza te lenigen.

In juli 2020 zegde de Europese Unie 4 miljoen euro toe in het kader van de COVID-19 flash appeal. Oostenrijk ondertekende een meerjarenaakkoord voor de periode 2020-2022 met UNRWA voor een totaal van 5,7 miljoen euro dat bestemd is voor het UNRWA Health programme in de Palestijnse bezette gebieden. Frankrijk kende 6 miljoen euro waarvan 5 miljoen bestemd is voor de kerntaken van UNRWA zoals onderwijs, gezondheid en armoedebestrijding in alle mandaatgebieden en 1 miljoen euro bestemd is voor de COVID-19 crisis in de Palestijnse bezette gebieden.

Als gevolg van de financiële crisis is de noodhulp die UNRWA levert in de mandaatgebieden ernstig ondergefinancierd, waardoor UNRWA maatregelen heeft moeten nemen. Zo heeft de financiële crisis er reeds toe geleid dat leerkrachten geen lange termijn contracten meer worden geboden maar dagcontracten. Als gevolg van de COVID-19 crisis en de financiële situatie werden het salaris van dagloners tijdelijk verlaagd en vielen er tevens ontslagen. Dit had een impact op een 100-tal personen inclusief leerkrachten en kuispersoneel.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19 crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de Palestijnse bevolking te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken.

Als gevolg van het begrotingstekort is er verder een tijdelijke bevrozing op de instroom van personen die voldoen aan de criteria om *“cash assistance”* van UNRWA te ontvangen. Heden dekt de beschikbare portefeuille voor *“cash assistance”* slechts twee van de drie betalingsrondes voor 2020. Het *“cash assistance”* programma in Jordanië, de Westelijke Jordaanoever en Libanon is reeds sinds 2013 bevroren voor nieuwe intakes.

UNRWA blijft bijstand leveren ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19 crisis. Zoals in de COI Focus wordt aangehaald, hebben deze omstandigheden UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA niet in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten. Dit alles neemt niet weg dat UNRWA heden nog steeds in staat is bijstand te leveren aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in de mogelijkheid is om zijn kernopdracht waarmee het belast is, uit te voeren. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA in Libanon zorgt voor gratis primair en secundair onderwijs voor bijna 37.000 leerlingen in 65 scholen, dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft, dat het agentschap ook financieel helpt met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg, dat het Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA bijstand biedt aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven en dat UNRWA via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma voorts streeft naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de 12 kampen in Libanon wonen.

Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

De Raad stelt vast dat verzoeker dit ook niet betwist in het verzoekschrift noch informatie aanbrengt waaruit kan blijken dat bovenstaande informatie niet langer correct is.

5.4.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen”*.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar *“Note on UNHCR's interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermings-gerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad stelt vast dat het Hof van Justitie niet verder heeft gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden maar oordeelt dat uit de geciteerde rechtspraak en de UNHCR Nota volgt dat een onderzoek van (1) de algemene veiligheidssituatie noodzakelijk is; (2) de mogelijkheid tot terugkeer en (3) de persoonlijke situatie van onveiligheid waarin verzoeker zich bevindt.

5.4.3.1. De algemene veiligheidssituatie

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon – Veiligheidssituatie update”* van 14 mei 2019) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen.

Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek *momentum*, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale Salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en Soennitische milities in Tripoli. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Islam / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

Tegelijk werd sinds 2016 een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vastgesteld en kwam eind januari 2019 een einde aan een lange periode van instabiliteit en spreken diverse bronnen van een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verder wordt met betrekking tot de Palestijnse vluchtelingenkampen het volgende gesteld: *“In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren”*.

Ook in de COI Focus *“Libanon – Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020, neergelegd door verwerende partij door middel van een aanvullende nota wordt deze analyse bevestigd en wordt gesteld dat ook in 2019 de veiligheidssituatie in de kampen, volgens onder meer de VN-Veiligheidsraad, relatief kalm bleef en dat het geweld in de kampen periodieke geïsoleerde geweldincidenten betreft (COI Focus, p. 30). Verder blijkt dat Palestijnse vluchtelingen en organisaties in Libanon officieel bewust aan de zijlijn bleven tijdens de massale protesten sinds oktober 2019. Honderden Palestijnen over heel Libanon deden wel mee met de betogingen bij wijze van steun aan de Libanese bevolking en eind januari en begin februari kwamen Palestijnen ook op straat om te protesteren tegen het door Donald Trump voorgestelde vredesplan maar bij deze protesten werd tijdens de verslagperiode geen geweld gerapporteerd (COI Focus, p. 31). Verder markeerden massale protestbetogingen in oktober 2019 het begin van de sociale onrust in Beiroet en wordt het Martelarenplein ingenomen door demonstranten. Demonstraties in het weekend van 18-19 december 2019 en in januari en februari 2020 werden met geweld beantwoord door de ordetroepen die betogers van dichtbij beschoten met rubberkogels (COI

Focus, p. 26). In de zuidelijke buitenwijken van Beiroet nam de voorbije jaren het crimineel en bendegegeweld toe door de instabiele veiligheidssituatie. In Zuid-Libanon is de veiligheidssituatie relatief stabiel en vinden er slechts kleinschalige vergeldingsacties plaats waarbij geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval na incidenten met een Israëlische drone in augustus 2019 en een andere drone die crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Na een aantal vergeldingsacties kwam de situatie weer tot rust.

De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven van de bestreden beslissing niet betwist en geen elementen bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande analyse. Uit deze landeninformatie blijkt niet dat elke burger in Libanon zich in een situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden. Van een systematische vervolging van de inwoners van Libanon of van de UNRWA vluchtelingen en inwoners Burj al Shamali nabij Tyr waar verzoeker voor zijn vertrek uit Libanon heeft verbleven, blijkt actueel geen sprake te zijn.

5.4.3.2. Mogelijkheid tot terugkeer

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt uit de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 27 mei 2020 dat Libanon in 1965 het Casablanca-protocol ondertekende, dat de opvang van Palestijnse vluchtelingen in Arabische landen regelt. Artikel 2 van dit protocol bepaalt dat Palestijnse vluchtelingen die op het grondgebied van de verdragsluitende staten verblijven het recht hebben om het land waar ze verblijven te verlaten en ernaar terug te keren. Het recht om Libanon te verlaten en ernaar terug te keren, zoals artikel 2 voorziet, wordt gelijkgeschakeld met de rechten die voor Libanese burgers gelden en daarnaast dient de toepassing van artikel 2 van het protocol in overeenstemming te zijn met de geldende regels en wetten. De geldende modaliteiten voor geregistreerde Palestijnse vluchtelingen om naar het buitenland te reizen kunnen, afhankelijk van de politieke context, het voorwerp zijn van beleidswijzigingen. De Libanese consul in België stelde in januari 2015 aan Cedoca dat door de Syrische (vluchtelingen)crisis een aantal procedures betreffende de toegang tot het grondgebied strenger worden toegepast. Zo werden een aantal bevoegdheden van de Libanese ambassades, zoals het uitreiken van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen, ingeperkt en overgedragen aan de Sûreté Générale in Libanon. Deze past de regels streng toe waardoor ook de wachttijd lang is. Sinds 1 november 2016 krijgen geregistreerde Palestijnen die zich in Libanon bevinden biometrische paspoorten uitgereikt (e-paspoort met microchip die onder meer vingerafdrukken bevat). Dit nieuwe paspoort kon in de periode november 2016 – juli 2019 alleen in Libanon zelf aangevraagd worden en niet vanuit een buitenlandse ambassade. Op 1 februari 2017 startte de Sûreté Générale met het uitreiken van machine-leesbare (niet biometrische) paspoorten aan in Libanon geregistreerde Palestijnen in het buitenland via de ambassades. Sinds juli 2019 kunnen Palestijnse vluchtelingen, net zoals Libanese burgers, een biometrisch reisdocument aanvragen in de Libanese ambassade in Brussel. Het eerdere machine-leesbare reisdocument blijft eveneens geldig.

De door UNRWA in Libanon geregistreerde Palestijnse vluchtelingen krijgen in Libanon een permanente verblijfsvergunning. Zij hebben bovendien recht op een speciaal Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Dit reisdocument is naargelang het betaalde bedrag één of vijf jaar geldig en wordt door de Sûreté Générale uitgereikt. Deze dienst is verantwoordelijk voor de Libanese grenscontroles en voor de uitreiking van paspoorten aan Libanezen en Palestijnen. Op 13 juni 2019 nam Cedoca telefonisch contact op met het Libanese consulaat in Brussel. De consulaire medewerker bevestigde dat Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten zonder problemen naar Libanon kunnen terugkeren zolang hun dossier niets van criminele aard bevat. De bij het DAPR geregistreerde Palestijnse vluchtelingen kunnen een nieuw reisdocument aanvragen of het oude verlengen via de ambassade. Deze reisdocumenten zijn één of drie jaar geldig. Palestijnse vluchtelingen die geregistreerd staan bij UNRWA kunnen reisdocumenten verkrijgen die één of vijf jaar geldig zijn. Men dient zich persoonlijk aan te bieden bij de Libanese ambassade en in het bezit te zijn van de nodige identiteitsdocumenten. De aanvraag wordt vervolgens overgemaakt aan de Sûreté Générale in Libanon, die over de aanvraag van reisdocumenten beslist. Ook bij verlies van het reisdocument of wanneer men het land illegaal verlaten heeft, legt de ambassade de aanvraag voor aan de Sûreté Générale in Libanon, die een reisdocument uitreikt of de documenten regulariseert. De bewering dat personen hun reisdocument verloren hebben, is in veel gevallen wel weinig aannemelijk, zo zei de consul in 2015 aan Cedoca. De consul stelt dat een vermoeden kan bestaan dat personen die in België asiel aanvragen mogelijk juridische problemen kennen met de Libanese autoriteiten. Hun aanvraag voor een vernieuwing van hun reisdocument wordt daarom zeker grondig onderzocht. Het consulaat benadrukt bij elk contact met Cedoca dat de aanvraag geval per geval bekeken wordt en er zich steeds een veiligheidsprobleem kan voordoen.

De procedure voor de aanvraag van een reisdocument duurt gemiddeld drie maanden maar kan variëren. In speciale gevallen beslist de Sûreté Générale om een laissez-passer uit te reiken. Op 27 maart 2020 stelde de Libanese consul opnieuw aan Cedoca dat een aanvraag tot vernieuwing van een reisdocument op *case-by-case* basis behandeld wordt. De ambassade stuurt de aanvraag en vereiste documenten door naar het Libanese ministerie van Buitenlandse Zaken en de Sûreté Générale, dewelke uiteindelijk beslist over de aanvraag en het reisdocument verlengt of een nieuw uitvaardigt. Indien men niet in het bezit is van een verlopen reisdocument wordt soms een laissez-passer verleend. Op de vraag of Palestijnen die Libanon verlieten met een Palestijns paspoort, afgeleverd door de Palestijnse ambassade in Libanon, naar Libanon kunnen terugkeren, stelde de consul dat dit de zaak erg bemoeilijkt. Dit wordt beschouwd als een illegale reis in het geval de betrokken Palestijnse vluchteling wel degelijk recht heeft op een Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Wanneer men illegaal het land verlaten heeft, is dit eveneens een ernstige complicatie voor de mogelijkheid tot terugkeer. Er zal dan een zeer grondig onderzoek gebeuren omdat de vraag zich stelt waarom de Palestijnse vluchteling het land niet op een legale manier verliet en of deze mogelijk een probleem kende met de Libanese autoriteiten. De uitkomst zal *case-by-case* gebeuren. De procedure neemt gemiddeld twee maanden in beslag maar gezien de gespannen situatie in Libanon en de coronacrisis neemt dit mogelijks meer tijd in beslag. Wanneer men in het bezit is van een geldig reisdocument kan men volgens de consul vrij naar Libanon terugkeren.

Voormelde informatie werd door Cedoca getoetst bij Palestijnse en diplomatieke instanties, ngo's en ingo's. Een Palestijns diplomaat in Europa stelt op 23 maart 2020 aan Cedoca dat elke in België afgewezen Palestijnse asielzoeker uit Libanon toestemming nodig heeft van de Libanese autoriteiten om terug te kunnen keren en dat dit *case-by-case* beoordeeld wordt. De procedure kan ettelijke maanden in beslag nemen. Volgens twee diplomatieke bronnen in Libanon, gecontacteerd tijdens een Deense onderzoeksmis­sie, staan de Libanese autoriteiten sinds de verkiezingen van mei 2018 weigerachtig ten opzichte van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen zonder statuut in hun huidig land van verblijf, ongeacht of deze terugkeer gedwongen of vrijwillig verloopt. Wanneer een Palestijnse vluchteling na afwijzing van diens asielaanvraag in het buitenland een nieuw reisdocument of laissez-passer aanvraagt, zal deze aanvraag een speciale procedure doorlopen. Een aantal criteria die hierbij geëvalueerd worden, zijn of de uitreis illegaal was en of er sprake is van een verblijf in andere landen zoals bijvoorbeeld Turkije. Pas als het ministerie van Buitenlandse Zaken de aanvraag goedkeurt, wordt deze doorgestuurd naar de Sûreté Générale, die een onderzoek voert naar de persoon en diens registratie. Volgens twee door de Deense onderzoeksmis­sie geconsulteerde diplomatieke bronnen reikten de Libanese autoriteiten sinds mei 2018 geen identiteits- of reisdocumenten meer uit aan Palestijnse vluchtelingen uit Libanon wiens asielaanvraag in Europa werd afgewezen, tenminste wanneer de overheid van het land waaruit de Palestijnse vluchteling wil terugkeren betrokken is bij de terugkeer. De behandeling van deze aanvragen werd *on hold* gezet. Een door Cedoca gecontacteerde diplomatieke bron stelt dat vrijwillige terugkeer niet onmogelijk is maar dat in de praktijk het politiek klimaat van die aard is dat vrijwillige terugkeer nagenoeg onmogelijk wordt gemaakt. Hierbij wordt aangestipt dat diplomatieke bronnen voornamelijk op de hoogte zijn van vrijwillige terugkeer waarbij overheden een rol spelen. Voorts nam Cedoca contact op met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO) in Libanon. Een beleidsmedewerker stelde in mei 2020 aan Cedoca dat de Sûreté Générale sinds 2012 (de aanvang van de Syrische burgeroorlog en de Syrische vluchtelingencrisis in Libanon) systematisch controle uitvoert bij de aanvraag voor een nieuw reisdocument, wat de procedure verlengt. Palestijnse vluchtelingen uit Libanon in het bezit van een geldig reisdocument kunnen normaal gezien terugkeren naar Libanon. Aanvragen voor een nieuw of hernieuwing van het reisdocument worden *case-by-case* behandeld. Het is erg moeilijk hierbinnen een lijn te trekken of te generaliseren. De Libanese autoriteiten hebben een terugkeerbeleid voor Palestijnen uit het buitenland maar dit is niet transparant. Er bestaan geen geschreven transparante regels maar volgens de bevindingen van de PHRO is het huidige beleid restrictief. De beleidsmedewerker stelt nooit gehoord te hebben van het feit dat een voorafgaandelijke toestemming nodig zou zijn wanneer men wel degelijk in het bezit is van een geldig reisdocument maar geeft aan hoofdzakelijk Palestijnse vluchtelingen uit Libanon te kennen die een legaal verblijf hebben in een ander land. De grootste moeilijkheid stelt zich volgens de PHRO wanneer de betrokken Palestijn Libanon verlaten heeft met een Palestijns paspoort, verkregen op de Palestijnse ambassade in Libanon. Op dit Palestijns paspoort staat bij uitreis uitdrukkelijk gestempeld dat hiermee geen terugkeer mogelijk is naar Libanon. Wanneer het Palestijns paspoort gestempeld werd bij de uitreis zal de Sûreté Générale geen terugkeer op het grondgebied meer toelaten, zelfs wanneer de betrokkene ook in het bezit is van een geldig Libanees identiteitsdocument of reisdocument. Het aantal Palestijnen dat Libanon op die manier verlaten heeft, is volgens de PHRO relatief groot.

Palestijnen doen dit omdat zij menen dat dit het risico op een gedwongen repatriëring terug naar Libanon inperkt maar compromitteren hiermee een vrijwillige terugkeer. In juni 2019 stelde de PHRO dat wanneer het dossier een onregelmatigheid bevat, men bij aankomst op de luchthaven van Beiroet riskeert te worden aangehouden. In mei 2020 stelde de beleidsmedewerker opnieuw dat wanneer men in het verleden problemen kende met de Sûreté Générale, men bij aankomst met zekerheid ondervraagd wordt, zo ook in het geval van een illegale uitreis. In dit laatste geval wordt men over het algemeen twee weken vastgehouden en daarna weer vrijgelaten. Dikwijls dient men hierbij ook een som geld te betalen. In het geval van een rechtszaak zal men vastgehouden worden tot de onderzoeksrechter de zaak hoort. Dit gebeurt over het algemeen binnen de acht uren of twee dagen na aankomst. Vervolgens wordt men overgebracht naar het detentiecentrum van de Sûreté Générale. Daar wacht men op het onderzoek van de Sûreté Générale (14 dagen of meer). Rechtszaken betreffen illegale uitreis, misbruik van officiële documenten (vervalst visum in het reisdocument of het reizen met een gerapporteerd verloren reisdocument) of een misdrijf. Ook volgens UNHCR zouden zij die ervan verdacht worden het land illegaal te hebben verlaten bij terugkeer worden opgesloten (tussen één week en drie maanden) en/of worden beboet (1250 tot 7500 Libanese Ponden). Volgens de expert Libanon en de directeur van de afdeling Midden Oosten van Human Rights Watch, Lama Fakih, door Cedoca in juni 2019 gecontacteerd, deed de organisatie geen recent onderzoek naar de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen uit Libanon. Ze heeft geen weet van beleidswijzigingen en stelt dat het in ieder geval in het verleden zo was dat de in Libanon geregistreerde Palestijnen konden reizen mits het bekomen van reisdocumenten van de Sûreté Générale. Indien zij het land illegaal verlieten werden zij terug op het grondgebied toegelaten maar bij aankomst beboet of vastgehouden. Een medewerker van de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde op 17 juni 2019 per e-mail aan Cedoca dat de voorbije drie jaren (2017, 2018, 2019) geen repatriëring van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon kon plaatsvinden. Elke identificatie dient via de Sûreté Générale in Beiroet te passeren en deze procedure duurt eindeloos lang. Dit werd op 20 maart 2020 opnieuw aan Cedoca bevestigd. De Identificatiecel stelt dat, hoewel in theorie een repatriëring mogelijk is, ze er niet in slagen een laissez-passer te verkrijgen voor Palestijnen uit Libanon. IOM te Brussel gaf op respectievelijk 24 maart 2019, 20 juni 2019 en 24 maart 2020 per e-mail aan Cedoca de volgende gegevens over Palestijnen uit Libanon die vrijwillig terugkeerden met de hulp van IOM: 7 in 2017, 15 in 2018, 20 in 2019 en 0 in de periode tot 24 maart 2020. De laatste drie Palestijnen die vrijwillig terugkeerden, deden dit in september 2019. Sindsdien waren er geen aanvragen. Op 24 maart 2020 stelde IOM Brussel als volgt aan Cedoca: *“De politieke en diplomatieke context in Libanon maakt het ontzettend moeilijk om een zelfde lijn aan te houden wat betreft de terugkeer en herintegratiemogelijkheden. Het officiële standpunt van IOM zegt duidelijk dat terugkeer van PRL (indien in bezit van een geldig document) door de Libanese ambassade goedgekeurd moet worden, dit is dan ook de lijn die wij in België volgen, al hebben wij tot op vandaag nog geen weigering gekregen (let wel, laatste terugkeer van PRL naar Libanon via IOM dateert van september 2019, ondertussen is de situatie er zeker niet minder complex op geworden). In het geval dat de betrokkene(n) geen geldig reisdocument hebben is de (voor ons gekende) procedure iets omslachtiger. De pers(o)n(en) in kwestie moeten dan via politie een aangifte van verlies verkrijgen en er moet een oproep gepubliceerd worden in een lokale krant voor minstens 3 dagen. Deze documenten, samen met andere administratieve documenten, worden dan via het Libanese consulaat naar de MFA in Beiroet opgestuurd waarna de betrokkenen (indien een goedkeuring) zelf de DHL verzending moeten regelen en bekostigen om hun paspoorten van Libanon naar België te sturen. Omslachtig maar dus niet onmogelijk (zoals al een paar keer gebleken is het verleden, maar onduidelijk of deze procedure momenteel nog haalbaar is). (...) Het is ontzettend moeilijk om een duidelijk antwoord te geven of terugkeer voor PRL mogelijk is aangezien elke case op andere manier verloopt.”*

Uit recente berichtgeving blijkt dat de Libanese autoriteiten tijdens de coronacrisis restrictiever optreden betreffende de terugkeer voor Palestijnse vluchtelingen uit Libanon. Volgend op een circulaire van de Libanese Sûreté Générale (5932/M) op 1 mei 2020 kunnen Palestijnse vluchtelingen niet meer terugkeren naar Libanon. Sinds 18 maart 2020 zijn geen commerciële vluchten naar Beiroet meer toegelaten ten gevolge van de coronapandemie maar Libanezen die vastzaten in het buitenland verkregen de mogelijkheid om terug te keren op speciale repatriëringsvluchten. Op 4 mei 2020 verklaarde de Libanese Sûreté Générale met een Facebook-bericht dat het *“de beslissing van de Ministerraad uitvoert dat alleen Libanese burgers terug kunnen naar Libanon”*. Het Libanese-Palestinian Dialogue Committee (LPDC) tracht volgens een verklaring op haar website te bemiddelen om *“de beslissing van het National Disaster and Crisis Management Committee die de terugkeer verbiedt voor Palestijnen die in het buitenland verblijven en in het bezit zijn van een geldig Libanees reisdocument, te amenderen”*.

In een Whatsapp-bericht van de Libanese ambassade in de Verenigde Arabische Emiraten, verzonden op 3 mei 2020, staat te lezen dat Palestijnse vluchtelingen alsook huispersoneel geen toegang hebben tot evacuatievluchten *“in overeenstemming met de circulaire van 1 mei 2020 van de Libanese SG”*. Zo werd een Palestijn op 3 mei 2020 tegengehouden toen hij, in het bezit van een geldig Libanees reisdocument, aan boord wilde gaan van een vliegtuig in Dubai. Volgens een beleidsmedewerker van de PHRO zijn er momenteel een aantal gevallen waar, in het kader van COVID-19, Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten Libanon toegang tot het grondgebied wordt ontzegd en vliegtuigmaatschappijen moeten opdraaien voor de kost om hen terug te vliegen naar het land waar ze vandaan komen. Daarnaast zijn er een hele reeks gevallen gedocumenteerd van Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten én vliegtuigtickets die in het kader van de coronacrisis toegang tot een vlucht ontzegd werden door de Sûreté Générale in de Golfstaten, Egypte en Maleisië. Ook verschillende media en mensenrechtenfora berichten hierover. Sinds maart 2020 meldt Fedasil in het kader van COVID-19 als volgt op haar website: *“Vrijwillige terugkeerreizen naar landen van herkomst zijn in principe afgelast. Voor personen voor wie al een vrijwillig terugkeer-dossier was opgestart, proberen Fedasil en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in de mate van het mogelijke nog een terugreis te organiseren. Personen die nog geen bijstand bij vrijwillige terugkeer hebben aangevraagd, moeten wachten tot de situatie weer stabiel is.”*

Uit voormelde informatie blijkt aldus dat Palestijnen die in Libanon door UNRWA en/of DAPR geregistreerd zijn en over geldige reisdocumenten beschikken in principe het recht hebben om terug te keren naar Libanon. Het huidige politieke klimaat en het *de facto* beleid ten opzichte van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen is echter restrictief. Aanvragen voor een nieuw of de hernieuwing van een reisdocument worden geval per geval behandeld en de Libanese Sûreté Générale neemt hierover de eindbeslissing. Deze procedure neemt minstens twee à drie maanden in beslag. Verder blijkt dat een gedwongen terugleiding of een terugkeer die *“vrijwillig”* verloopt maar waarbij de autoriteiten van het gastland betrokken zijn (bijvoorbeeld doordat zij een informatieverzoek doen, vragen om de afgifte van een laissez-passer of een terugnameverzoek indienen) nagenoeg onmogelijk wordt gemaakt door de Libanese autoriteiten. Hoewel Cedoca geen zicht heeft op de huidige slaagkans om een hernieuwing van het reisdocument te bekomen op de Libanese ambassade, blijkt echter nergens uit de beschikbare informatie dat Palestijnse vluchtelingen uit Libanon die op eigen initiatief aankloppen bij de Libanese ambassade geen reisdocumenten zouden kunnen bekomen of het verbod zouden krijgen om terug te keren naar Libanon. Wel zijn er factoren die de mogelijkheid tot vrijwillige terugkeer negatief beïnvloeden, met name een uitreis met een Palestijns paspoort afgeleverd door de Palestijnse ambassade in Libanon, een illegale uitreis, een uitreis met valse documenten, de tussenkomst van de overheid van het land waaruit vrijwillig wordt teruggekeerd of eerdere problemen met de Libanese autoriteiten. De door IOM begeleide terugkeer in 2019 bleef mogelijk voor Palestijnse vluchtelingen uit Libanon die in het bezit waren van geldige reisdocumenten. De recentste begeleide terugkeer van een Palestijn naar Libanon vond plaats in september 2019. IOM heeft sindsdien geen aanvragen meer gehad van Palestijnen die vrijwillig naar Libanon willen terugkeren. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, dient aldus te worden besloten dat, hoewel het huidige beleid restrictief is, de aanvraag voor een nieuw of de hernieuwing van een reisdocument omslachtig is en maanden in beslag kan nemen, en een aantal factoren een (vrijwillige) terugkeer bemoeilijken, een terugkeer naar Libanon voor Palestijnse vluchtelingen nog steeds mogelijk is. Uit de recente berichtgeving blijkt voorts dat de Libanese autoriteiten in het kader van de coronacrisis restrictief optreden jegens Palestijnse vluchtelingen uit Libanon. De Sûreté Générale maakt een duidelijk onderscheid wat betreft het recht op terugkeer tussen Libanese staatsburgers en Palestijnse vluchtelingen waarbij deze laatste terugkeer ontzegd worden, zelfs wanneer zij in het bezit zijn van geldige reisdocumenten. Hoewel Palestijnen actueel aldus voor onbepaalde tijd niet in staat zijn om naar Libanon terug te keren, dient op basis van de beschikbare informatie te worden geconcludeerd dat het hier slechts gaat om een tijdelijke maatregel genomen naar aanleiding van de COVID-19-pandemie en dus niet om een absolute onmogelijkheid om terug te keren naar Libanon.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een originele Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen beschikt en een kopie van zijn UNRWA kaart (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 3) zodat kan worden aangenomen dat hij een reisdocument zou kunnen bekomen, in achtgenomen de hierboven beschreven obstakels.

5.4.3.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat *“een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin het UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van*

ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast” (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 63). De notie *“persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid”* wordt in de relevante rechtspraak van het HvJ niet specifiek gedefinieerd. Evenwel volgt uit het feit dat bevoegde autoriteiten van de Lidstaat *“alle relevante factoren individueel moeten beoordelen”* dat deze beoordeling minstens impliceert dat (1) verzoekers vluchtmotieven; (2) verzoekers socio-economische situatie en (3) ieder ander element eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, moet onderzocht worden.

A. Verzoekers vluchtmotieven

Wat de bijzondere procedurele noden van verzoeker betreft stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart bijstand te krijgen van een psycholoog en medicatie te nemen en ter staving 5 Belgische medische attesten voorlegt die op één na werden afgeleverd door dezelfde dokter en een periode bestrijken tussen februari 2018 en september 2019. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal omstandig motiveert waarom *in casu* wordt geoordeeld dat er onvoldoende concrete elementen zijn waaruit een bijzondere procedurele nood kan blijken die zijn volwaardige deelname aan de procedure of zijn mogelijkheid om zijn motieven op dienstige wijze uiteen te zetten op significante wijze in het gedrang te brengen. Zo wordt er terecht op gewezen dat verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakt van enige psychologische problemen die de betrouwbaarheid van zijn verklaringen zouden kunnen beïnvloeden en dat ook de Dienst Vreemdelingenzaken zelf geen indicaties hiervan heeft vermeld in de vragenlijst *“bijzondere procedurele noden en “beoordeling bijzondere procedurele noden van 15 augustus 2018”* (zie administratief dossier, stuk 24). Verder stelt de Raad ook vast dat het CGVS op 23 maart 2019 een verzoek om inlichtingen stuurde naar verzoeker en zijn raadvrouw met de vraag om verdere toelichting te verstrekken door een bevoegd beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg bij de door verzoeker neergelegde attesten en de wijze waarop zijn ziektebeeld of de door hem genomen medicatie een negatieve impact zou kunnen hebben op zijn cognitieve vaardigheden. Uit het administratief dossier blijkt dat bij brief van 19 april 2019, verzoekers advocaat een attest neerlegt van dokter S.A.C. van 11 april 2019 en van dokter J.B. van 9 april 2019 in antwoord op het verzoek om inlichtingen van verwerende partij. Hoewel de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat aan het verzoek om inlichtingen geen gevolg werd gegeven, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing wel degelijk naar deze attesten verwijst en er dus rekening mee gehouden heeft. Verder stelt de Raad vast dat deze attesten de diagnose van post-traumatische stoornis bevestigen alsook de medicatie die verzoeker neemt, maar verder, behalve de vaststelling dat hij geheugen en concentratieproblemen heeft, geen toelichting geven over de gestelde diagnose noch de mate waarin zijn ziektebeeld een negatieve impact zou kunnen hebben op zijn cognitieve vaardigheden. Hetzelfde geldt voor het psychologisch attest neergelegd bij het CGVS op 10 september 2019. De Raad stelt vast dat verzoeker dit motief van de bestreden beslissing in het verzoekschrift ongemoeid laat.

Ook blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud CGVS niet dat verzoeker de vragen niet zou begrepen hebben en blijkt ook dat hij in staat was duidelijke antwoorden te geven op de gestelde vragen en dat hij een zeer uitgebreid vrij relaas geeft en verder ook in staat is om te antwoorden op de vragen die daarop volgen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14 e.v.). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker gevraagd werd naar het gebruik van medicatie en dat verzoeker weliswaar aangeeft dat hij om 12 uur zijn medicatie zou moeten nemen, maar dat verzoeker, gevraagd of het OK is te wachten tot na het interview hij daar positief op antwoordt (notities, p. 15).

De Raad kan dan ook vaststellen dat de commissaris-generaal alle redelijke stappen heeft ondernomen om rekening te houden met verzoekers persoonlijke situatie en psychische problemen en dat uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten niet blijkt dat er in zijn hoofde bijzondere procedurele noden bestaan die zijn volwaardige deelname aan de procedure of de mogelijkheden om zijn motieven op nuttige wijze uiteen te zetten in het gedrang zijn gekomen (artikel 48/9 § 4 van de Vreemdelingenwet).

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn problemen in Libanon begonnen begin 2017 toen hij het gevoel kreeg in de gaten gehouden te worden. Hij verklaart begin mei 2017 een uitnodiging te hebben ontvangen van het Comité van de Verzetsssteun, volgens verzoeker een terroristische groep die tot Hezbollah behoort en die zich vooral richt op het rekruteren en hersenspoelen van jongeren (notities, p. 16) voor de viering van de Internationale Al Quds dag maar ging hier niet op in.

Twee à drie weken later kreeg hij een oproepingsbrief voor een vergadering met het oog op de voorbereiding van de Al Quds dag, waar hij opnieuw weigerde op in te gaan. Drie à vier weken later werd hij, onder het mom van een klus die hij moest opknappen, buiten het kamp Burj al Shamali in een hinderlaag gelokt en naar een onbekende plaats gebracht en drie dagen ondervraagd en mishandeld. Hij werd onder druk gezet om zich aan te sluiten bij het Comité van de Verzetssteun en werd vrijgelaten toen hij daarmee instemde en beloofde zich binnen drie dagen aan te melden. Hij werd naar het ziekenhuis gebracht en verbleef toen nog één à twee dagen bij zijn ouders alvorens naar zijn zus in Tripoli te gaan om daar één maand onder te duiken voor zijn vertrek uit Libanon op legale wijze op 30 juli 2017. Volgens zijn verklaringen ontving zijn familie begin september 2017 een dreigbrief van het Comité van de Verzetssteun waarin hij werd aangespoord om terug te keren naar Libanon en werden zijn ouders meermaals lastig gevallen door jongeren die hem en zijn broer, die in 2012 wegens problemen met het Comité voor de Verzetssteun Libanon in 2013 had verlaten, zochten.

Na lezing van het administratief dossier, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting komt de Raad, tot de vaststelling dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

De bestreden beslissing zet uitgebreid uiteen waarom aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe aangezet hebben het mandaatgebied te verlaten geen geloof kan worden gehecht, met name omdat (I) wat de problemen van zijn broer met het Comité van de Verzetssteun betreft hij geen eensluidende verklaringen aflegt over zijn verblijfplaats voor zijn vertrek naar België, nu hij ten aanzien van het CGVS stelt dat zijn broer van 2013 tot 2017 in Afrika verbleef en sindsdien niet meer is teruggekeerd naar Libanon, terwijl hij ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat zijn broer op dat ogenblik in Burj Al Shamali verbleef; zijn broer J. ondanks het feit dat hij tot eind 2017 in Afrika verbleef toch nog als actief lid van de familie wordt aangemerkt in de UNRWA family record; dat het ondanks maandelijkse bezoeken en bedreigingen van het Comité van de Verzetssteun niet geloofwaardig is dat zijn familie niets heeft betaald aan hen en dat daaruit blijkt dat het Comité geen doorgedreven inspanningen deed om betaling te bekomen. Verder zet de bestreden beslissing wat (II) zijn eigen problemen betreft met het Comité van de Verzetssteun op omstandige wijze uiteen waarom er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij het slachtoffer zou geworden zijn van een poging tot rekrutering en van foltering omwille van de weigering zich aan te sluiten bij de organisatie, met name omdat (i) het niet geloofwaardig is dat de organisatie hem tegen zijn wil zou willen rekruteren terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat jongeren vrijwillig aansluiten en dat het weinig aannemelijk is dat men hem zou benaderen terwijl zijn familie al had geweigerd te betalen en dat hij geen document heeft van de aangifte door zijn familie van zijn verdwijning bij het politiekantoor terwijl hij liet uitschijnen dat men dergelijke documenten niet aanmaakt en anderzijds na het persoonlijk onderhoud een attest voorlegt van de PLO dat stelt dat hij verdween op 27 juni 2017 dat dateert van 30 januari 2019, twee dagen na het persoonlijk onderhoud. Verder stelt de bestreden beslissing dat het (ii) medisch attest met betrekking tot zijn opname in het ziekenhuis van de Halve Rode Maan dat wordt neergelegd twee dagen na het persoonlijk onderhoud een gesolliciteerd karakter heeft nu hij verklaarde hiervan geen document te hebben gevraagd omdat hij dacht dat hij het niet nodig had en dat dit ook geen sluitend bewijs geeft voor de omstandigheden waarin hij zijn verwondingen opliep noch de daders van deze verwondingen. Voorts wordt volgens de bestreden beslissing de geloofwaardigheid van verzoeker verder ondermijnd door (iii) de vaststelling dat hij ondanks zijn vermeende problemen, pas eind juni 2017 – één maand na het ontvangen van de uitnodiging om deel te nemen aan de internationale al-Quds dag en ettelijke weken na de oproepingsbrief via de veiligheidskrachten van het kamp – het Palestijnse vluchtelingenkamp Burj al Shamali heeft verlaten en het (iv) feit dat hij na zijn vrijlating nog twee dagen in het huis van zijn ouders heeft verbleven, nu zou kunnen verwacht worden dat hij na de foltering zou getracht hebben zich onmiddellijk in veiligheid te brengen en (v) de vaststelling dat hij Burj al Shamali via de officiële controlepost heeft verlaten en daarbij gebruik zou hebben gemaakt van het openbaar vervoer, terwijl hij gevisieerd werd door het Comité van de Verzetssteun en dat de oproepingsbrief van het Comité niets aan voorgaande appreciatie kan wijzigen omdat documenten slechts bewijswaarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas. Voorts komt volgens de bestreden beslissing ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot (vi) de problemen die de familie zou hebben gehad op de helling te staan door het feit dat geen geloof wordt gehecht aan zijn beweerde problemen met het Comité van de Verzetssteun en door het feit dat het loutere beweringen betreft en zijn verzoekers verklaringen over (vii) het overlijden van zijn broer M. in 2010 niet aannemelijk zijn nu hij geen duidelijk tijds kader kan schetsen met betrekking tot het overlijden van zijn broer en zijn UNRWA Family Record/UNRWA registratie het overlijden van zijn broer niet vermeldt.

Met betrekking tot het vastgestelde gebrek aan eensluidende verklaringen van verzoeker met betrekking tot de verblijfplaats van zijn broer die in Afrika zou verbleven hebben tussen 2013 en 2017 betwist verzoeker dat hij bij de DVZ zou gezegd hebben dat zijn broer J. naar Libanon zou zijn teruggekeerd; dat hij twee broers heeft, een met de naam J. en de andere met de naam Z. en dat Z. zich wel degelijk op dat ogenblik in Libanon bevond terwijl de twee namen fonetisch erg op elkaar lijken zodat een vertalingsfout niet uitgesloten is.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op goede gronden stelt dat *“Wat betreft uw broer J. zijn problemen met de Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin dient te worden opgemerkt dat dit niet geloofwaardig is. Vooreerst is het opmerkelijk dat u geen eensluidende verklaringen aflegt over uw broer zijn verblijfplaats voor zijn vertrek naar België (zie CGVS, p. 18). Uw broer J. zou omwille hiervan begin 2013 Libanon hebben verlaten. Vervolgens zou hij tot eind 2017 in Afrika verbleven hebben. Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer sindsdien niet meer is teruggekeerd naar Libanon uit schrik voor zijn leven (zie CGVS, p. 18). Dient echter te worden opgemerkt dat u op 18 oktober 2017 ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw broer op dat moment in Burj al Shamali verbleef (zie vragenlijst DVZ – vraag 17). Dit mag verbazen, aangezien uit uw latere verklaringen blijkt dat uw broer op dat moment reeds ‘ettelijke jaren’ in Afrika verbleef als gevolg van zijn (vermeende) problemen. Tijdens uw tweede onderhoud bij de DVZ op 14 augustus 2018, nadat de Dublin-procedure was afgerond, stelde u immers dat u uw broer al méér dan vijf jaar niet had gezien”*. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker in de vragenlijst CGVS laat optekenen dat zijn broer J. op het ogenblik van het interview in Burj al Shamali verbleef, terwijl hij ook tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS verklaart dat zijn broer J. tussen 2013 en 2017 in Afrika verbleef (notities, p. 18). Waar verzoeker stelt dat hij nooit verklaard heeft dat zijn broer teruggekeerd is naar Burj al Shamali stelt de Raad vast dat uit de UNRWA kaart die door verzoeker wordt neergelegd met de familiesamenstelling blijkt dat zijn broer J. nog steeds als een *“active member”* wordt vermeld, wat minstens een indicatie is dat zijn broer op dat ogenblik in Burj-al-Shamali verbleef. Voor zover verzoeker stelt dat dit niet betekent dat zijn broer op dat ogenblik zich in Libanon bevond omdat enkel in geval van overlijden of huwelijk familieleden van deze kaart worden geschrapt, stelt de Raad vast dat dit een loutere bewering van verzoeker is die niet wordt gestaafd met objectieve informatie. Ook de vaststelling dat de namen van verzoekers broers fonetisch verwant zijn is niet van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen nu verzoeker niet *in concreto* aantoont waar de mogelijke fonetische verwarring tot een vertalingsfout zou hebben geleid.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot de problemen die zijn familie zou hebben gehad nadat zijn broer zou zijn vertrokken, te herstellen. Zo stelt de bestreden beslissing terecht dat het ongeloofwaardig is dat zijn familie herhaaldelijk zou zijn bedreigd door het Comité om de belastingen te betalen maar dat zij desondanks niet betaalden en dat dit in elk geval er op wijst dat, gezien de familie daar geen verdere problemen door ondervond, er geen doorgedreven inspanningen werden gedaan om de belasting die zijn broer verschuldigd was en die de reden zou zijn waarom hij uiteindelijk Libanon ontvluchtte, alsnog te innen, wat ook meteen de ernst van het probleem dat zijn broer zou gehad hebben met het Comité in belangrijke mate ondermijnt. Voor zover verzoeker stelt dat men zijn broer via hem wou lokaliseren, en hij verklaart dat men tijdens zijn ontvoering vroeg waar zijn broer was, maakt verzoeker dit niet aannemelijk, gezien de hoger vastgestelde onduidelijkheid over de verblijfsplaats van verzoekers broer op dat ogenblik.

Ook wat betreft verzoekers beweerde problemen met het Comité van de Verzetssteun, slaagt verzoeker er niet in de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen. Zo stelt de Raad vast dat, met betrekking tot de rekruteringspoging van verzoeker door het Comité, de bestreden beslissing op goede gronden het volgende stelt: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u aangaf niet politiek actief te zijn dan wel interesse in die richting te hebben (zie CGVS, p. 7). Ook uw familie was niet betrokken bij politiek (zie CGVS, p. 7). Waarom men bijgevolg net u zou willen rekruteren is geenszins duidelijk. Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende drie dagen werd vastgehouden en werd gemarteld door verschillende aanhangers van de Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin. Men wou u op deze manier onder druk zetten om u aan te sluiten bij hun organisatie (zie CGVS, p. 14 en 15). Kan echter worden opgemerkt dat geenszins kan worden aangenomen dat men u zou dwingen om u bij hen aan te sluiten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat er jongeren op vrijwillige basis aansluiten bij de organisatie (zie CGVS, p. 17). Indien de Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin kan rekruteren uit een groep van jongeren die zich aangesproken voelen tot de groepering is het weinig waarschijnlijk dat men mensen door middel van geweld zal dwingen om zich aan te sluiten. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat de groepering gemotiveerde strijders/leden zou rekruteren die zich willen aansluiten omwille van hun overtuiging en die ze kunnen vertrouwen.*

Uzelf stelde nooit politiek actief te zijn geweest. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat uw familie eerder reeds geweigerd had om de Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin te steunen (zie CGVS, p. 18 en 19). In een dergelijke context is het weinig geloofwaardig dat men u überhaupt benaderd zou hebben". Verzoeker slaagt er niet in om deze pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier te weerleggen door louter te stellen dat het hem spijt dat zijn woorden heel kort door de vertaler zijn samengevat en dat hij heeft uitgelegd dat jongeren tegen hun zin aansluiten door angst en dat hij bevestigt dat, zelfs indien men niet actief is op politiek gebied deze organisaties jongeren rekruteren zonder onderscheid. Uit het gehoorverslag blijkt evenwel dat verzoeker verklaarde dat er jongeren zijn die zich vrijwillig aansluiten omdat zij zich interesseren in die zaken en dat diegenen die er niet op ingaan gearresteerd worden (p. 17-18). Voor zover verzoeker stelt dat zijn woorden kort vertaald zijn door de vertaler geeft hij verder niet aan wat hij dan nog meer had gezegd dat niet vertaald is en stelt de Raad ook vast dat verzoeker ook niet verklaart waarom verzoeker, die zelf verklaart nooit politiek actief te zijn geweest, plots zou gerekruteerd worden door het Comité van de Verzetssteun. Zijn stelling in het verzoekschrift dat ook niet-politiek actieve jongeren door deze organisaties worden gerekruteerd worden verder niet gestaafd door enige objectieve informatie. Ook de door verzoeker neergelegde oproepingsbrief van het Comité van Verzetssteun van 25 augustus 2017 (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 9) kan deze beoordeling niet ombuigen. Weliswaar wordt verzoeker hier in vernoemd maar stelt de Raad vast dat het document enkel verwijst naar verzoeker en een groot aantal andere jongeren die verder niet bij naam genoemd worden, en dat verzoeker dit kort na het persoonlijk onderhoud voorlegt, terwijl het document gedateerd is op 25 augustus 2017, waaruit minstens het gesolliciteerd karakter blijkt.

Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op goede gronden vaststelt dat verzoeker eerst beweert geen medische attesten te hebben gevraagd in het ziekenhuis nadat hij gefolterd werd omdat hij er toen niet aan gedacht had (notities, p. 21) terwijl verzoeker na het persoonlijk gehoor toch een medisch attest voorlegt van 30 juni 2017 (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 12) maar dat dit attest geen uitsluitel kan geven over de omstandigheden waarin de erin geattesteerde verwondingen werden toegebracht aan verzoekers lichaam. Waar verzoeker doet gelden dat het om een origineel document gaat en dat hij na het interview begreep dat dit belangrijk is, stelt de Raad vast dat verzoeker de pertinente vaststelling dat het attest niets zegt over de omstandigheden en daders van de toegebrachte verwondingen ongemoeid laat en dat hieruit niet blijkt dat deze verwondingen het gevolg zijn van de beweerde foltering.

Ook wat betreft het attest van de PLO dat door verzoeker wordt neergelegd na het persoonlijk onderhoud stelt de bestreden beslissing terecht het volgende: *"U legde wel een document neer ter staving van uw verdwijning. Dit is echter zeer frappant. Immers, in uw eerdere verklaringen stelde u dat u geen documenten heeft aangaande uw verdwijning en u liet uitschijnen dat men dergelijke documenten niet opmaakt. Na uw persoonlijk onderhoud legde u dan plots wel een document neer van de Palestine Liberation Organisation (PLO) dat attesteert dat u verdween op 27 juni 2017 (zie groene map – document 11). Dient bovendien te worden opgemerkt dat het door u neergelegde attest dateert van 30 januari 2019, twee dagen na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, én meer dan anderhalf jaar na uw vermeende verdwijning (zie CGVS, p. 21). Dit is toch wel zeer opmerkelijk en doet, gezien het gesolliciteerde karakter, dan ook de nodige vragen rijzen bij de authenticiteit van dit document*". Waar verzoeker stelt dat verzoeker het belang hiervan heeft begrepen na het persoonlijk onderhoud en dat hij enkel reactief is geweest en het document heeft opgevraagd in zijn land, stelt de Raad evenwel vast dat het feit dat het originele document, voorzien van een vertaling in het Engels door een in Beiroet gevestigde vertaler en die geen naam vermeldt van de persoon die namens de PLO het document ondertekent, dateert van 30 januari 2019, twee dagen na het persoonlijk onderhoud van verzoeker het gesolliciteerd karakter hiervan illustreert. Ten overvloede stelt de Raad vast dat het een origineel PLO document betreft, maar voor zover het attesteert dat verzoeker verdween op 27 juni 2017, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk gehoor nooit een concrete datum heeft genoemd waarop hij werd vastgehouden en vrijgelaten en met betrekking tot de eerste uitnodiging van het Comité stelt dat hij dit *"midden mei"* heeft gekregen en met betrekking tot zijn arrestatie eind juni (notities, p. 20). Ook wat de verdere opeenvolgende gebeurtenissen betreft die hebben geleid tot zijn ontvoering stelt de Raad vast dat hij in gebreke blijft een precies tijdsverloop te schetsen, nu hij telkens vermeldt *"twee à drie weken later"* (p. 14) zodat de achteraf door hem neergelegde attesten van de PLO en het medisch attest, niet alleen een gesolliciteerd karakter hebben, maar ook het door verzoeker (vaag) geschetste tijdsverloop van de gebeurtenissen niet vermogen aan te tonen.

Wat tenslotte het vertrek van verzoeker eind juni uit het Burj al Shamali kamp betreft, stelt de bestreden beslissing het volgende vast: *“Vervolgens wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnt door de vaststelling dat u, ondanks uw vermeende problemen, pas eind juni 2017 – één maand na het ontvangen van de uitnodiging om deel te nemen aan de internationale al-Quds dag en ettelijke weken na de oproepingsbrief via de veiligheidskrachten van het kamp – het Palestijnse vluchtelingenkamp Burj al Shamali heeft verlaten (zie CGVS, p. 3, 14, 15 en 21). Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog ettelijke weken in uw ouderlijke woning zou hebben verbleven. Uit uw verklaringen blijkt immers dat mensen die weigeren om zich aan te sluiten bij de organisatie het risico lopen om gearresteerd, gemarteld en soms verkracht te worden, in een dergelijke context is het geenszins geloofwaardig dat u zich niet onmiddellijk na de eerste benadering, minstens na de oproepingsbrief, in veiligheid zou hebben gebracht (zie CGVS, p. 16 en 18). U geconfronteerd met voorgaande bevinding stelde u dat u geen gevoel van directe bedreiging ervoer (zie CGVS, p. 20). Dit is wel opmerkelijk en uw attitude druist regelrecht in tegen uw eigen verklaringen. U stelde immers uitdrukkelijk dat u zelf eigenlijk wel schrik had om gearresteerd te worden omwille van uw weigering om in te gaan op hun uitnodiging én u wees er voorts op dat de Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin een slechte reputatie heeft (zie CGVS, p. 19 en 20). Dat u, hiermee rekening houdende, dan zou beslist hebben om nog ettelijke weken in Burj al Shamali te blijven is geenszins aannemelijk. Bovendien is het opvallend dat u na uw vrijlating door de Lajnat Daem al Muqawamat fi Filastin, en dit nadat u naar eigenzeggen meer dan een week werd vastgehouden alsook werd gefolterd, nog twee dagen in uw ouderlijk huis heeft verbleven. Dit ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw vermeende problemen. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht in plaats van nog zo'n twee dagen in uw ouderlijke woning te hebben verbleven.”* Verzoeker werpt op dat het niet gemakkelijk was om een smokkelaar te vinden en dat verwerende partij een fout maakt in de chronologie van de feiten nu hij na zijn hospitalisatie slechts 2-3 dagen bij zijn ouders bleef en niet enkele weken en dat hij daarna een maand bij zijn zus in Tripoli is gebleven. De Raad stelt vast dat verzoeker ten onrechte stelt dat verwerende partij een fout in de chronologie maakt nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het verwijt dat hij nog enkele weken in het kamp bleef betrekking heeft op het ogenblik waarop hij de eerste uitnodiging voor de viering van Al Quds ontving en niet het ogenblik waarop hij werd vrijgelaten uit gevangenschap. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij zelf verklaarde dat hij bang was voor arrestatie omdat hij niet op hun uitnodiging inging (notities, p. 19, 20) en dat dit strookt met het feit dat hij toch in het kamp bleef, niet weerlegt.

De Raad kan verzoeker volgen waar hij stelt dat de Libanese autoriteiten en niet de terroristengroep de grensposten controleren en dat het logisch is dat hij niet aangehouden werd aan de grens omdat hij geen problemen heeft met de Libanese autoriteiten. Waar de bestreden beslissing de geloofwaardigheid van verzoeker op dit punt ondermijnt acht doordat hij verklaarde het kamp te hebben verlaten via de *“officiële grenspost van het kamp”*, ondanks het feit dat hij gevisieerd werd door het Comité van Verzetsteun stelt de Raad vast dat uit de landen informatie in het administratief blijkt dat het Libanese leger instaat voor de externe veiligheid van de kampen (COI Focus, Libanon – Veiligheidssituatie van 14 mei 2019, p. 22). Evenwel stelt de Raad ook vast dat de bestreden beslissing er terecht op wijst dat verzoeker verklaarde hiervoor gebruik te hebben gemaakt van het openbaar vervoer, wat in het licht van zijn verklaring dat hij pas enkele dagen voordien was vrijgelaten na drie dagen foltering niet geloofwaardig wordt geacht en dat verzoeker dit onderdeel van het motief in de bestreden beslissing ongemoeid laat. Hoe dan ook kan de vaststelling dat het verzoeker mogelijk aan de grenspost van het kamp geen probleem heeft gehad met Hezbollah de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen voor het overige niet teniet doen.

Wat betreft de dood van verzoekers broer M. stelt de Raad vast dat verzoeker bij aanvullende nota een attest neerlegt van UNRWA van 15 januari 2020 waarin wordt bevestigd dat de inschrijving van deze persoon werd geschrapt wegens overlijden in 2010. Vooreerst stelt de Raad vast dat het voorgelegde document een kopie betreft, waarvan de authenticiteit en waarachtigheid niet kan worden nagegaan, en dus beperkte bewijswaarde heeft en dat de bijgebrachte vertaling afkomstig is van een vertaler die gevestigd is in Beiroet. Verder stelt de Raad vast dat de vragenlijst GGVS in het administratief dossier vermeldt dat verzoekers broer M. overleed in 1995 kort na de geboorte, en dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat hij overleed omdat hem de nodige medische zorgen werden geweigerd in het ziekenhuis omdat hij geen verzekering had (notities, p. 5). De Raad stelt vast dat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen in de CGVS vragenlijst en tijdens het persoonlijk onderhoud niet weerlegt door het louter stellen dat hij nooit heeft verklaard dat zijn broer in 1995 is

gestorven. Waar hij stelt verklaard te hebben dat zijn broer zware ademhalingsproblemen en borstproblemen had, blijkt dit niet uit het administratief dossier zodat ook hier verzoeker in gebreke blijft de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat het door verzoeker neergelegde attest, zelfs indien het bevestigt dat verzoekers broer is overleden in 2010, verder geen informatie bevat over de omstandigheden van zijn dood, noch de precieze datum van zijn overlijden vermeldt. De Raad wijst er op dat, hoe tragisch ook, het overlijden van verzoekers broer geen verband houdt met de directe aanleiding voor verzoekers vertrek uit Libanon en dat uit zijn verklaringen ook niet blijkt dat verzoeker dergelijk verband trachtte te maken. De Raad is dan ook van oordeel dat het ter terechtzitting neergelegde document niet van die aard is om de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen met betrekking tot de ontvoering en foltering waarvan hij beweert het slachtoffer te zijn geweest, ongedaan te maken.

Tenslotte stelt de Raad ook vast dat waar verzoeker beweert dat na zijn vertrek verschillende jongeren naar hem en zijn broer kwamen vragen bij zijn ouders en het ouderlijk huis zouden doorzocht hebben (notities, p. 21) de bestreden beslissing op goede gronden stelt dat dit louter blote beweringen zijn die hij niet kan hardmaken en dat verzoeker deze motieven in de bestreden beslissing niet betwist.

Met betrekking tot de overige, hierboven nog niet besproken door verzoeker neergelegde documenten, stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: *"Uw identiteitskaart, het woonstbewijs afgeleverd door de Popular Committee, het attest van de mukhtar, uw geboorteakte, het attest ter bewijs van uw UNWRA registratie, de certificaten van bijkomende opleidingen bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst, uw studies alsook het feit dat u bij UNWRA geregistreerd bent. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De documenten met betrekking tot UNWRA bevatten louter informatie over de algemene werking van de UNWRA. Deze stukken hebben geen betrekking op u persoonlijk. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen".* Deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker ongemoeid gelaten en worden door de Raad overgenomen in zijn arrest.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich omwille van problemen met het Comité van Verzetsteun in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

B. Verzoekers socio-economische situatie

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

Het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM) heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1, D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder Libanon. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon een element is dat *an sich* bestempeld moet worden als “*een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is*”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in onder meer de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

De Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj al Shamali erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen te Libanon. De Raad benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA). Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in de Libanese vluchtelingenkampen te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden aldaar in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De Raad is van oordeel dat het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofdte een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Dat de socio-economische situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon (mede) veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict en de houding van de Libanese autoriteiten kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Palestijnse vluchtelingenkampen in precaire omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van deze kampen wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj al Shamali precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. De bestreden beslissing stelt hierover op goede gronden, die steun vinden in het administratief dossier, het volgende vast: *"Immers, de woning waar u met uw familie woonde in Burj al Shamali is jullie eigendom (zie CGVS, p. 5). Op basis van uw verklaringen kan opgemaakt worden dat u in Libanon over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS, p. 7, 8 en 9). Voorts blijkt dat u van 2009 tot en met 2017 tewerkgesteld was in de bouwsector en u in die periode verschillende jobs heeft uitgeoefend, onder andere als loodgieter en als elektricien. U stelde dat u zo'n 200 à 250 dollar per maand verdiende, maar dat uw werk in 2017 drastisch verminderde omwille van strengere controles door het Libanese leger met betrekking tot de invoer van bouwmaterialen (zie CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt dat u een bijdrage moest leveren aan het gezinsbudget (zie CGVS, p. 7). In dit verband stelde u uitdrukkelijk dat u niet uw gehele inkomen moest afstaan, aangezien u soms ook zelf dingen nodig had zoals kledij en schoenen (zie CGVS, p. 7). Daarenboven blijkt dat uw vader vroeger te werk gesteld was op een boomgaard maar omwille van gezondheidsredenen zijn activiteiten moest stopzetten (zie CGVS, p. 7). Sindsdien krijgt uw gezin financiële steun van een tante aan moederszijde die in Duitsland verblijft. Zij stuurt elke maand een som van 100 à 200 euro (zie CGVS, p. 7). Daarnaast krijgt uw gezin momenteel soms steun van uw neven aan moederszijde (zie CGVS, p. 8). U kon bovendien voor uw vertrek terecht bij uw zus D. en haar gezin. U hoefde toen op geen enkele wijze bij te dragen (zie CGVS, p. 9). Daarenboven blijkt dat uw schoonbroers alsook uw neven uw reiskosten – in casu zo'n 8.500 dollar – hebben betaald (zie CGVS, p. 9 en 11). Overigens blijkt uit uw verklaringen dat uw zussen, alsook uw broer Z., universitaire studies kunnen/konden volgen. De kosten van uw zussen hun universitaire studies werden betaald door uw neven. Uw broer krijgt momenteel een studietoelage van de UNWRA (zie CGVS, p. 8). Dat u geen hogere studies volgde blijkt dan weer eerder uw eigen keuze te zijn geweest. U verklaarde dienaangaande dat u, als man, ook zonder diploma kan werken en u niet ten laste wou zijn van uw neven (zie CGVS, p. 22). Hieruit blijkt dat u, indien nodig, wel terecht kon bij uw familie voor eventuele financiële steun. Dit, en het feit dat uw broer momenteel kan studeren en niet moet gaan werken om de familie mee te onderhouden, doet besluiten dat jullie financiële situatie afdoende is. Wat betreft het attest van het Popular Committee uit Burj al Shamali aangaande de onteigening van uw gezin (dit ten gevolge van een nieuwe Libanese wet betreffende eigendom) dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat hoewel er een nieuwe wet inzake erfenis- en eigendomsrecht werd goedgekeurd in Libanon – en deze wet momenteel veel ongerustheid veroorzaakt onder de Palestijnse bevolking – er vooralsnog geen enkele impact is op Palestijnse vluchtelingen woonachtig in de vluchtelingenkampen. Daarenboven riskeert niemand om in de nabije toekomst zijn huisvesting te verliezen als gevolg van de nieuwe wet (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map). Bijgevolg kan het niet overtuigen dat uw gezin als gevolg van deze wetgeving zo zijn onteigend en momenteel op straat zou leven zoals het attest doet uitschijnen. Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."*

De Raad stelt vast dat verzoeker geen poging doet deze motieven, die pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen en maakt deze motieven tot de zijne.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet zou kunnen terugkeren naar het kamp waar hij verbleef. Evenmin brengt verzoeker concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp Burj al Shamali actueel van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt.

C. Andere elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

In casu ontwaart de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker, waaruit blijkt dat verzoeker zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

6. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij Libanon heeft verlaten om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten, heeft de commissaris-generaal op goede gronden een beslissing genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien het beroep gericht is tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoeker om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft "*subsidiair*" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker kan blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat hij dus nog steeds als Palestijns vluchteling kan worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van "*alle relevante factoren*", die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, a), van de Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (punt 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten heeft meegenomen van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET